

**CESTY KE ZDRAVÍ
KONFRONTACE
UČENÍ PÍSM A OKULTIZMU**

ordinační práce

Sbor Církve bratrské Most
stanice Chomutov
2006

Vypracoval:
Zdeněk Uhlík, DiS

Konzultant:
Mgr. Jan Valeš ml.

Poděkování:

Děkuji Dr. Samueli Jindrovi za pomoc při hledání vhodného tématu této ordinační práce a Mgr. Janu Valešovi ml. za ochotu být mi podporou v roli konzultanta.

I. ÚVOD

II. CESTA KE ZDRAVÍ PODLE PÍSMO A V ŽIVOTĚ CÍRKVE

1. BIBLICKÝ POHLED NA ZDRAVÍ
 - 1.1. Co je to zdraví a první zmínka o smrti
 - 1.2. Nemoc jako důsledek lidské vzpoury
 - 1.3. Boží svrchovanost
2. ZDRAVÍ A STAROZÁKONNÍ TEXTY
 - 2.1. Zaslíbení v knihách Mojžíšových
 - 2.2. Jóbovo vyznání
 - 2.3. Zmínky o zdraví v žalmech a přísloví
 - 2.4. Prorok Izajáš
3. NAPLNĚNÍ SZ TEXTŮ VE SLUŽBĚ JEŽÍŠE KRISTA
 - 3.1. Ježíš naplněním sz zaslíbení
 - 3.2. Účinnost a rozsah Ježíšovy služby uzdravování
4. BOŽÍ MOC V RANÉ CÍRKVI A V PRŮBĚHU DĚJIN
 - 4.1. Zázraky a znamení ve službě apoštolů
 - 4.2. Boží působení ve službě Štěpána, Filipa a Pavla
 - 4.3. Projevy Boží moci v historii
5. SOUČASNÁ PRAXE
 - 5.1. Postoje k uzdravení dnes
 - 5.2. Dary Ducha svatého
 - 5.3. Přimluvná modlitba
 - 5.4. Vzkládání rukou a mazání olejem

III. SÍLY „ZLA“ VE SLUŽBĚ UZDRAVOVÁNÍ

1. DUCHOVNÍ POZADÍ TĚTO ČINNOSTI
 - 1.1. Nárůst zájmu veřejnosti a jeho příčiny
 - 1.2. Alternativní medicína
 - 1.3. Lidové léčitelství
 - 1.4. Vliv postmoderní společnosti
2. OSOBNÍ ZKUŠENOSTI
 - 2.1. Jak jsem objevil své okultní schopnosti
 - 2.2. Jak jsem je používal

IV. ZHODNOCENÍ A ZÁVĚR

1. CO ŘÍKÁ PÍSMO O OKULTIZMU
 - 1.1. Starý zákon
 - 1.2. Nový zákon
2. ODKAZ DNEŠNÍ CÍRKVI
 - 2.1. Vztah církve k okultizmu
 - 2.2. Poslání církve
 - 2.3. Závěr

I. ÚVOD

Současná etapa vývoje lidské civilizace klade vysoké nároky na křesťany po celém světě. Písmo by mělo být normou a měřítkem našeho života, avšak prostředím, ve kterém jsme vyrostli a žijeme, nás ovlivňuje natolik, že někdy ztrácíme ze zřetele Boží pokyny jednou provždy dané právě Písmem.

A tak se nacházíme v situaci, kdy se do církve a do našich myslí postupně a nenápadně infiltrují názory tohoto světa. Pod vlivem úcty a vážnosti k lidské důstojnosti, pod vlivem péče o blaho člověka jsme více otevřeni jakékoliv pomoci, bez ohledu na její zdroj. Sekulární společnost vyvyšuje právě tento humanismus a tím se jenom zvětšuje propast mezi biblickými postoji a filozofií současné doby.

Nárůst okultních praktik, které se na první pohled zdají naprosto neškodné, je alarmující. Činnosti, jako je čtení horoskopů, hádání z ruky, věnování se astrologii, ale také homeopatii, akupunkturu a mnoha dalším disciplínám, sebou přinášejí velmi vážné ohrožení, jehož dosah je až na věčnost.

Jednou z rovin, kde síly temnoty v současné době prožívají svoji renesanci, je oblast zdraví. Tomuto tématu je věnována taková publicita, až jsme vystaveni nebezpečí, že to je to nejdůležitější, k čemu bychom měli upnout svoji pozornost. Bible však učí, že se máme zajímat především o Boží království.

Nemějte starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Mt 6,31-33

Boží Slovo nám ukazuje, že bychom neměli klást zas tak velký důraz na pozemské záležitosti, i když tyto pasáže Písma hovoří o jídle, pití a oblečení. Podle těchto pokynů máme hledat především Boží království a jeho spravedlnost. Upneme-li svůj zrak na věčné hodnoty, které nám nabízí náš spasitel Ježíš Kristus, potom On sám je schopen se postarat i o naše potřeby tělesné. Je to otázkou priorit v našich životech.

Chtěl bych hned v úvodu ke své ordinační práci zdůraznit, že oblast tělesného a duševního zdraví není tím nejdůležitějším, co pro nás Kristus udělal. To, že Ježíš vzal na sebe naše nemoci a bolesti, nemá takový dosah jako skutečnost, že zaplatil za naše hříchy. Pouze odpuštění hříchů nám otevírá cestu do Božího království. Jinými slovy – nezáleží tolik na tom, zda náš život tady na zemi prožijeme zdraví, či nemocí, v plné síle, či na invalidním vozíku. Smyslem našeho života je oslavit Boha na zemi a žít tak, abychom v Jeho blízkosti strávili věčnost. Ježíšovo dílo dovršené na kříži se však velmi úzce týká i našeho života v těle. Vztah s Bohem se promítá i do našich životů tady na zemi.

Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí. 1Tm 4,8

Téma této práce jsem si zvolil z důvodu, že v tomto pohledu na Písmo je mezi věřícími mnoho nesprávného porozumění. Skrze dokonalý zákon svobody (Jk 1,25) můžeme do této svobody postupně vcházet, protože nám ji Kristus vydobyl (Ga 5,1). Jsem pevně přesvědčen, že zdraví a uzdravování je nedílnou součástí poselství evangelia. Že církvi byl dán mocný nástroj k zasažení nevěřících. Sám Ježíš pomohl každému, kdo za ním přišel s prosbou o uzdravení. To bylo potvrzením jeho mesiášství a dosvědčením pravdivosti jeho slov. Této výsady a možnosti využívali apoštolé před ukřižováním, ale i po tom, kdy na ně sestoupil Duch svatý o Letnicích.

Raná církev nedávala v žádné oblasti takový prostor okultním praktikám, jako tomu je v našem moderním (dnes už postmoderním) světě. Pod vedením Ducha svatého křesťané dokázali jasně pojmenovat síly zla a bojovat proti nim ve jménu Ježíše Krista (Sk 13,6-11; Sk 19,19; Sk 6,16).

Pokud chceme zjistit Boží pohled, ať už jde o nemoc či zdraví, chudobu či prosperitu, desátky, dary Ducha svatého nebo cokoli jiného, neměli bychom k tomuto zkoumání přistupovat bez ochoty stále se učit. V celém Novém Zákoně je pro následovníky Ježíše nejčastěji použit výraz učedníci – celkem 262x. Svatí 233x a křesťané pouze 3x. Je to pro nás výzva, abychom i my v dnešní době byli učedníky, kteří jsou stále otevřeni k dalšímu vzdělávání a tak nezůstávají na stejné úrovni víry a poznání po celou dobu svého života.

Každý z nás byl a je formován prostředím, kde vyrůstal. A naše názory mnohdy považujeme za nejlepší výklad daných pasáží. Myslím, že je to zcela logické. Naše „teologie“ a tradice by však neměly být na překážku v dalším hledání. K hlubšímu poznání je třeba pochopit i postoje a přesvědčení lidí s jinými pohledy. Uvedu osobní příklad. Církev, do které jsem patřil po znovuzrození, byla nově vzniklým společenstvím a nesla výrazné charismatické prvky. Tehdy mé přesvědčení o „správném“ vyučování a výkladu bylo pro mne naprosto logické. Byl jsem pod vlivem pouze jednoho prostředí bez možnosti porovnávat své názory s jinými skupinami věřících. Vlastně jsem o to ani nestál. Nemohl jsem tedy mít určitý nadhled. Později, po příchodu do Církve bratrské, jsem byl často konfrontován s jinými výklady Písma. Dnes vím, že teprve pochopení postojů obou prostředí vytváří platformu, na jejímž základě lze získat ucelenější pohled. Vyžaduje to však odvahu zajímat se i o názory bratrů a sester, s nimiž se ve víře nemůžeme plně ztotožnit. Mít určitý nadhled taky znamená číst literaturu i z druhého konce spektra té široké škály křesťanských názorů. Dovoluji si tvrdit, že pokud neuděláme tento vstřícný krok, budeme v reálném nebezpečí jednostranného vnímání. Mým cílem není „vytvořit“ nové dogma, ale poctivě se „poprat“ s poselstvím evangelia, církevních otců i tradice tak, abychom mohli efektivně a v moci Ducha svatého naplnit „Velké poslání“ s tím, že budeme schopni rozeznat Boží působení od satanských nástrah.

Veškeré potřebné informace k této práci jsem získal z dostupné literatury a to jak z řad katolické církve, tak i od protestantů. Používal jsem také literaturu Hnutí víry, ale zároveň i její odpůrce. Chtěl bych zde ukázat jednoduchou pravdu, že uzdravování patří do běžného života církve a to především jako podpora pravdivosti slov při kázání evangelia Ježíše Krista. Dovoluji si tvrdit, že tato moc k zasažení a usvědčení nevěřících je i v dnešní době církvi k dispozici. Ano, uzdravování je součástí evangelia i v dnešní době. Není žádného důvodu pro to, aby ten, kdo dal svůj život Ježíši Kristu, hledal pomoc ve spektru nabídky okultizmu a jeho jednotlivých nástrojů. Nedovolme našemu nepříteli, aby nás oklamal svými intrikami a tak nás oddálil od požehnání, které Ježíš pro nás získal svojí smrtí na kříži. Neměli bychom ale podceňovat Božího nepřítel, protože má tisícileté zkušenosti, jak podvádět člověka. To je důvodem, proč jsem se rozhodl psát o tomto tématu a tak aspoň trochu vnést světlo tam, kde mnoho křesťanů nemá jasno. V minulosti jsem se vícekrát setkal s tím, že se věřící, nic netušící, věnovali okultním praktikám. Věřím, že církev by měla být schopna jasně ukázat na metody nepřítel a rozeznat, co je Boží a co pochází z arzenálu zla.

Jsem si vědom, že naše poznání je pouze částečné. Rád bych touto ordinační prací vnesl aspoň trochu poznání do problematiky uzdravování podle Božího slova a skrze okultní praktiky. To je hlavním důvodem, proč tuto práci píši. Je mým přáním a zároveň i modlitbou, aby tato studie posloužila mnoha věřícím...

II. CESTA KE ZDRAVÍ PODLE PÍSMÁ A V ŽIVOTĚ CÍRKVE

1. BIBLICKÝ POHLED NA ZDRAVÍ

1.1. Co je to zdraví a první zmínka o smrti

Když dokonalý a svatý Bůh učinil člověka, stvořil jej ke svému obrazu. Je psáno:

I řekl Bůh: "Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi." (Gn1,26)

Předlohou ke stvoření člověka byl sám Bůh. Boží dílo bylo naprosto dokonalé, neboť sám Stvořitel prohlásil, že jeho dílo je velmi dobré (Gn 1,31). Víme, že porušení Božího díla přišlo až po prvním hříchu v zahradě Eden. Do té doby zde byla dokonalá harmonie a dokonalost a to se týkalo ducha, duše i těla Adama a Evy (1Te 5,23). Zdraví je takový stav organismu, který umožňuje člověku vykonávat svoji práci a žít plnohodnotným životem k Boží slávě. Tento aspekt Stvořitelova díla můžeme vidět i v přístupu Ježíše Krista k nemocným, neboť je psáno:

Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých; i vyhnal duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil ... (Mt 8,16)

Bible učí, že jsme chrámem Ducha svatého, že nepatříme sami sobě (1K 6,19). Měli bychom pečovat o svá těla a správnou životosprávou přispívat ke svému zdraví. Za tímto účelem jsou nám k dispozici Bohem dané prostředky a možnosti. Jsou to: zdravá hygiena, životospráva, léčivé rostliny, dostatek pohybu a vospělá medicína.

Ježíš během svého života na zemi odstraňoval následky hříchu a obětoval sám sebe na kříži, kde dovršil své dílo. Člověk dostal úkol vládnout na zemi a naplnit ji. V Gn 1,28 Bůh žehná lidem. A víme, že v požehnání není místo pro žádnou nemoc (Dt 28,1-15). Lidé byli stvořeni se svobodnou vůlí a pouze na nich záleželo, zda budou jíst ovoce ze stromu života, nebo požívat plody stromu poznání dobrého a zlého. První zmínka o smrti je v Gn 2,17, kde je Boží varování pro případ lidské neposlušnosti. Doslovný překlad původního textu zní: „... *umíraje zemřeš*“. Tento text nemluví o okamžité tělesné smrti, ale je tady řeč o duchovní smrti odloučením od Boha a o postupném umírání, které končí tělesnou smrtí.

1.2. Nemoc jako důsledek lidské vzpoury

Teprve prokletí, do kterého se člověk dostal svoji neposlušností vůči Bohu, sebou přináší nemoc. Velmi jasně to ilustruje Dt 28. kapitola. Svým odvrácením od milujícího Boha člověk ztratil Boží požehnání a dostal se

pod prokletí a moc Božího protivníka. Ďábel dostal legitimní právo působit na člověka a na jeho tělo v mnoha podobách. Přišla bolest, nemoc a nakonec smrt. Pro lidskou neposlušnost přišlo prokletí přímo z Božích úst. Nejprve byl proklet had a pak následuje kletba lidského rodu. Tady se objevují slova: *trápení, bolest, utrpení a pod*. Jako důsledek neposlušnosti je celá zem prokleta. Ďábel dostal moc škodit lidem a můžeme vidět v průběhu celé historie jeho působení v každém národě, kde se snaží zpochybnit Boží existenci a ničit Jeho dílo.

1.3. Boží svrchovanost.

Bůh je však všemohoucí a svrchovaný (Gn 17,1; Zj 1,18) Nic tady na zemi se neděje bez jeho svolení. Vše má pevně ve svých rukou. Jeho láska jde až za hranice lidského rozumu, neboť respektoval svobodnou vůli člověka, i když předem věděl, jaké ovoce to bude mít. Utrpení, které postihlo člověka, jej mělo přivést k tomu, aby se sám na základě své vůle stále znovu a znovu rozhodoval žít v poslušnosti vůči Bohu. Boží plán se nemění. Byli jsme stvořeni k jeho obrazu a On sám našel způsob, jak nás vymanit z područí satana. Stanley Horton k tomu uvádí:

Bůh stvořil celistvé osoby a jeho vůlí, jak ji zjevuje Písmo, je obnovit celistvé osoby.¹

2. ZDRAVÍ A STAROZÁKONNÍ TEXTY

2.1. Zaslíbení v knihách Mojžíšových

V celém Písmu Starého i Nového zákona můžeme vidět Boží zájem o člověka v každé oblasti jeho života – tedy i o zdraví. Stanley Horton na toto téma píše:

Ve Starém zákoně Bůh předkládá dodržování Zákona jako podmínku pro možnost mít užitek z uzdravování (viz Ex 15,26).²

Řekl: "Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, dělat, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho příkázáním a dbát na všechna jeho nařízení, nepostihnu tě žádnou nemocí, kterou jsem postihl Egypt. Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji." Ex 15,26

Budete sloužit Hospodinu, svému Bohu, a on požehná tvému chlebu a tvé vodě. Vzdálím od tebe nemoc; ve tvé zemi nebude ženy, která by potratila nebo která by byla neplodná; obdařím tě plností let. Ex 23,25

Budeš požehnaný nad každý jiný lid, nevyskytne se neplodný nebo neplodná u tebe ani u tvého dobytka. Hospodin od tebe odvrátí každou

¹ Horton, Stanley M. a kolektiv: Systematická teologie, str. 517

² Horton, Stanley M. a kolektiv: Systematická teologie, str. 514

nemoc, nevloží na tebe žádnou ze zlobných chorob egyptských, které jsi poznal, ale uvalí je na všechny, kdo tě nenávidí. Dt 7,14-15

V těchto pasážích písmo Bůh předkládá starozákonímu Izraeli možnost volby. Požaduje, aby jej poslouchali a dodržovali jeho přikázání. Jako důsledek této poslušnosti zaslubuje zdraví. Víme, že mnohokrát sešli z Božích cest a nerespektovali požadavky Zákona. Na více místech Mojžíšova Zákona je zmínka o požehnání a prokletí a opět je zde možnost volby. Dokonce sám Bůh nás vede k tomu, abychom si vybrali požehnání:

Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo... Dt 30,19

Další text o požehnání opět nabízí možnost volby z toho, co Bůh předkládá svému lidu.

Hleď, dnes vám předkládám požehnání i zlořečení: požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám dnes přikazuji... Dt 11,26

Velmi přehledně je popsáno požehnání a prokletí v Dt 28. kap. V případě poslušnosti požehnání zahrnuje každou oblast života. Můžeme to jasně vyčíst i tam, kde se píše o prokletí. Dt 28,15 až 69 popisuje, co potká člověka, pokud se rozhodne jít cestou prokletí. Je to každá oblast lidské činnosti včetně zdraví. Velmi jasně se o zdraví píše v 61. verši této kapitoly. Jsou zde zahrnuty všechny nemoci bez výjimky.

Bůh uzavřel smlouvu se svým lidem a v této smlouvě zaslubuje požehnání ve všech směrech. Vyžaduje však poslušnost. Zajímavé je, že v mnoha případech je zde úzká souvislost mezi hříchem a nemocí. Tato vzájemná vazba se projevuje i v dalším kroku, kterým je odpuštění a uzdravení. Uvědomíme-li si však, že nemoc je důsledek pádu (tedy hříchu), potom nás toto spojení nepřekvapuje. Boží svrchovanost je mnohem vyšší, než si dokážeme představit. Můžeme to vidět v případě Jóba, který svědomitě plnil požadavky Zákona a přesto jej postihlo soužení. Boha nelze dát do škatulky lidských teorií a nutit jej, aby podle nás jednal. On je Bůh a naše poznání je pouze částečné. Přesto se však zdá, že Izraelci měli právo na zdraví, pokud z jejich strany bylo učiněno Zákonu zadost.

Přesto Bůh počítal s tím, že jeho lid se bude potýkat s nemocemi a vydal řadu opatření, jak v takových případech měl Izrael jednat. Např. Lv 13. kap. Je tu pamatováno i na ochranu nemocných – např. Lv 19,14.

2.2. Jóbovo vyznání

Oblast lidského zdraví a uzdravování v učení Písma není jasná a jednoduchá. Lze to vidět v rozdílných výkladech různých církví po celém světě. Každé uzdravení je projev Boží milosti, kdy se sám Bůh osobně věnuje konkrétnímu člověku. Nemůžeme vidět skutečnou hloubku a dosah Božího jednání. Ať se nám to líbí nebo ne, Boží mysl pro nás zůstane tajemstvím (1K 2,16). Jeho moudrost daleko převyšuje naše chápání. Tento princip lze vidět v tom, co prožíval Jób. Je o něm napsáno:

Byl muž v zemi Úsu jménem Jób; byl to muž bezúhonný a přímý, bál se Boha a vystříhal se zlého. Jób 1,1

I na jiných místech Bůh o něm prohlašuje, že je bezúhonný, přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého (Jb 1,8; 2,3). V Božích očích tedy Jób naplňoval Zákon a podle zaslíbení, které je uvedeno v Mojžíšových knihách, se zdá, že měl nárok na zdraví. Zde podotýkám, že časové zařazení příběhu Jóba nelze jednoznačně určit. Důležitou skutečností je však Boží prohlášení o Jóbově bezúhonnosti. Zvláštní na jeho životním příběhu je fakt, že on sám se považoval za spravedlivého (Jb 10,15; 13,18; 32,1). A přesto jej postihlo veliké utrpení a právě v tomto soužení Jób vyznává svoji víru:

On působí bolest, ale též obváže rány, co rozdrťí, vyléčí svou rukou. Jb 5,18

Jób věděl, že Bůh má vše pevně ve svých rukou. Přestože prožíval hluboké utrpení a nerozuměl tomu, spoléhal na to, čemu věřil.

2.3. Zmínky o zdraví v žalmech a příslovích

O králi Davidovi stojí v Písmu, že byl muž podle Božího srdce (1Sa 13,22). Znal Boha a spoléhal na Něj. Během svého života prožil mnohá pronásledování a utrpení a to se odráží v hymnech, které zpíval Bohu. NBS k žalmům uvádí:

Je třeba si uvědomit, že žalmy jsou básně, básně určené ke zpěvu, nikoli náboženské studie, dokonce ani ne kázání.³

Jsem si vědom jistého omezení výpovědi žalmů pro tuto studii. Přesto bych chtěl poukázat na dvě místa, kde se hovoří o tématu zdraví přímo. Tyto pasáže ukazují, že David věděl o Boží moci uzdravit nemoci. Stojí za zmínku, že je zde naznačena určitá souvislost mezi nemocí a hříchem. K tomu se vrátíme později v souvislosti s prorokem Izajáš.

On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje... Ž 103,3

... seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy Ž 107,20

³ Douglas, J. D.: Nový biblický slovník, str. 1168

V knize žalmů jsou však i jiná místa, která se, byť nepřímo, týkají zdraví a lidského života.

Ž 1,3; Ž 90,10; Ž 90,10; Ž 91; Ž 92,15; Ž 119,1-2; Ž 121,7.

Zajímavý pohled na oblast tělesného zdraví můžeme vidět v knize Přísloví, která patří do tzv. mudroslovné literatury. Byla to skutečná Boží prozíravost, která vedla Šalomouna k napsání těchto pokynů pro praktický život. V této souvislosti chci poukázat na to, jak Šalomoun vede lid, aby věnoval pozornost Božímu slovu. A ukazuje, jaký dopad to bude mít pro jejich všední život.

Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, k mým výrokům nakloň ucho. Ať nesejdou ti z očí, střež je v hloubi srdce. Dají život těm, kteří je nalézají, a zdraví celému jejich tělu. Př 4,20-22

Král Šalomoun věděl, že pokud jeho lid bude věnovat pozornost Božím slovům, a to ušima, očima i srdcem, tak získají život a zdraví pro celé tělo. Jako král znal Boha a věděl, že izraelský národ potřebuje žít v bázni a poslušnosti před Bohem, který je mocen se postarat o všední věci běžného života – tedy i o zdraví.

2.4. Prorok Izajáš.

Tento prorok žil v 8. století před Kristem a jeho kniha obsahuje mnoho pasáží pojednávajících o Mesiáši. Lze to vidět v 53. kapitole, která pojednává o posledních okamžicích Ježíšova života. Je to prorocký vhled do událostí kříže Golgoty. Do toho, co se tam odehrálo a jaký to má význam. Bez pochopení starozákonních textů nemůžeme v plnosti porozumět dílu Ježíše a jeho odkazu pro dnešní dobu. Vidím jako důležité dva základní faktory v této kapitole:

a) používání minulého a přítomného času

Iz 53,4 *Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ...*
Iz 53,5 *... jeho jizvami jsme uzdraveni.*

To, co se už stalo na kříži, nám právě teď přináší užitek.

Kenneth Hagin říká:

Slovo, které je tu přeloženo jako ‚nesl‘, v původním hebrejském významu znamená zvednout, odnést, dopravit, přemístit jinam. Když tedy Písmo říká, že on nesl naše nemoci, znamená to, že je odnesl pryč, přemístil jinam.⁴

V těchto verších Izajáš píše, že Ježíš už odnesl nemoci z našich těl a vložil je sám na sebe. Už to udělal. Už jsme uzdraveni. Tady se

⁴ Hagin, Kenneth E.: Uzdravení nám náleží, str. 27-28

setkáváme s velmi důležitým novozákonním principem – UŽ a JEŠTĚ NE. Už nám to patří, nemáme to však v plnosti. Vrátime se k tomu v kapitole - Postoje k uzdravení dnes.

b) stejná slova pro odpuštění hříchů a uzdravení těla

Slova „nesl“ a „vzal“ jsou použity ve 4. verši a týkají se nemoci a bolestí. Naprosto stejná slova jsou v 11. a 12. verši téže kapitoly, kde se mluví o hříchu.

Iz 53,11 ... *jejich nepravostí on na sebe vezme.*

Iz 53,12 ... *On nesl hřích mnohých ...*

Jestliže tedy Ježíš vezme (vzal) naše nepravosti a nesl naše hříchy a my to přijímáme vírou, pak totéž platí i o nemocech a bolestech. Obojí se může naplnit v našich životech a to skrze víru v Boží slovo. Tím také začíná 53. kapitola, kde v 1. verši stojí psáno: „*Kdo uvěří naší zprávě?*“ Samozřejmě nad tím vším je Boží milost, ale bylo by mylné se domnívat, že víra jednotlivce či skupiny lidí zde nehraje žádnou roli.

3. NAPLNĚNÍ TEXTŮ SZ VE SLUŽBĚ JEŽÍŠE KRISTA

3.1. Ježíš naplněním sz zaslíbení

Celé Písmo od začátku až do konce ukazuje na Ježíše Krista. On je završením Zákona, počátek i konec (Zj 22,13). Narodil se, žil, zemřel a byl vzkříšen a to vše přesně podle mnoha proroctví, která jsou zapsána v Písmu. Lze tedy říci, že Ježíš Kristus během svého pozemského života naplňoval Písmo v každé oblasti. Jeden z nejdůležitějších úseků, kde je naprosto jasně napsáno, že uzdravoval, aby se naplnila proroctví.

Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých; i vyhnal duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil, aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: 'On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl.'

Mt 8,16-17

Ježíš věděl, že jeho posláním je naplnit proroctví, která jsou psána ve SZ. V tomto smyslu jednal s dvěma učedníky cestou do Emaus. Oni však nevěděli, že to je jejich Pán. Byli zklamaní z minulých událostí a Ježíš jim vytkl jejich nevěru.

A on jim řekl: Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?" Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.

L 24,25-27

3.2. Účinnost a rozsah Ježíšovy služby uzdravování

Pokud opravdu poctivě studujeme uzdravující službu Ježíše, nemůžeme pominout skutečnost, že vždy pomohl těm, kdo za ním přišli s prosbou o uzdravení. A to se týkalo všech nemocí bez výjimky. Věděl, že je poslán ke ztraceným ovčím z lidu izraelského (Mt 15,24) a přesto pomohl i dceři syrofeničanky. Následovaly ho celé zástupy, kde byli i chromí, mrzáci, slepí, hluchoněmí a mnozí další nemocní a on je uzdravoval (Mt 15,30). U některých nemocných pouze vyhnal démona (démony) a byli ihned zdraví (Mt 17,18; L 4,35; L 6,18; L 11,14).

Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.

Mt 4,23

... Mnozí šli za ním a on všechny nemocné uzdravil;

Mt 12,15

Již jsem uváděl Mt 8,16, kde je zmínka o tom, že uzdravil „**všechny nemocné**“. Jindy zase procházel mezi nemocnými a pomohl pouze člověku, který jej ani neznal, jak sám později prohlásil, když se ho farizeové ptali.

Zeptali se ho: "Kdo byl ten člověk, který ti řekl: Vezmi je a chod?" Ale uzdravený nevěděl, kdo to je, neboť Ježíš se mu ztratil v zástupu, který tam byl.

J 5,12-13

Ježíš opravdu uzdravil každého, kdo ho o to požádal, ať už měl jakoukoli nemoc. Ve své službě potřebným neměl téměř žádná omezení. Jedinou výjimkou byl nedostatek jejich víry (Mk 6,5-6). Lidé se na něj tlačili a chtěli se ho aspoň dotknout, protože z něho vycházela moc a uzdravovala všechny (L 6,19; L 8,44). Byl tak plný milosrdenství a lásky, že pomáhal lidem a uzdravování bylo součástí jeho poslání. Když Jan Křtitel zapochyboval ve vězení, zda Ježíš je ten očekávaný Mesiáš, tak k němu vyslal své učedníky. Ježíš jim řekl:

Odpověděl jim: "Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.

L 7,22

Larry Christenson píše ve své knížce - Služba uzdravování v církvi:

Kázání přináší evangelium slovem, uzdravování přináší evangelium skutkem. Obojí je potřebné.⁵

⁵ Christenson, L.: Služba uzdravování v církvi, str. 6

4. BOŽÍ MOC V RANÉ CÍRKVI A V PRŮBĚHU DĚJIN

4.1. Zázraky a znamení ve službě apoštolů

Apoštolové byli obyčejní lidé vyrůstající v prostředí izraelského národa, kteří vyznávali jediného Boha a očekávali příchod Mesiáše. V jejich době nebylo tak neobvyklé, že se někdo sám prohlašoval „někým“, ekumenický překlad uvádí „vyvoleným“, jako to učinil Teudas, ke kterému se přidalo asi 400 mužů (Sk 5,36). Po něm povstal Judas Galilejský a strhl část lidu (Sk 5,37). Na pozadí této všeobecné atmosféry očekávání příchodu Mesiáše je tedy zcela pochopitelný způsob, jak reagovali Petr a Ondřej na výzvu Ježíše: „*Pojďte za mnou, učiním z vás rybáře lidí.*“ (Mt 4,19). Byli poslušní, poslechli a šli. Později Ježíš pozval další a všechny nazval apoštoly. Udělal z nich rybáře lidí pro Boží království. Chodili s ním a viděli jeho způsob života, viděli, jak s postojem lásky sloužil potřebným. Kázal o tom, že se přiblížilo Království Boží, uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu (Mt 4,23), krmil hladové a byl plný milosrdenství. Jeho služba se prokazovala znameními a zázraky. To vše před očima apoštolů, kteří sami byli později vysláni před Ježíšem. Nejprve dvanáct a pak sedmdesát a jejich službu provázela Boží moc takovým způsobem, že z toho byli udiveni (L 10,17). Byla to pro ně doba učení, kdy začínali chápat svůj úkol, který znamenal získávat lidi pro Boží království v moci Ducha svatého. To bylo jejich posláním. Být skutečnými rybáři lidí. Po svátku Letnic, kdy přijali zmocnění k službě, pokračovali v tom, co před tím dělal jejich Pán. Před Letnicemi měli strach, ale po naplnění Duchem svatým prostě šli a kázali, vymítali a uzdravovali a to vše ve jménu Ježíše a pro jeho slávu, jak je psáno:

Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.
Mk 16,20

K úkolu apoštolů je třeba ještě připomenout slova, která jim řekl Ježíš, když je posílal před sebou na cestu:

Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.
Mt 10,7-8

Podobný „popis práce“ pro apoštoly je uveden v L 9,1-6 a Mk 3,14-15. Apoštolové pouze v poslušnosti dělali to, co viděli u Ježíše a co jim přikázal. Ježíš sám potvrzoval jejich slova a prokazoval svoji moc. Když Petr a Jan jednou procházeli chrámovou branou, viděli nemocného člověka, kterého právě přinášeli, aby prosil o almužny. S největší pravděpodobností jej tam cestou do chrámu vidával žebrat i Ježíš. Když tento člověk požádal apoštoly o almužnu, Petr jej oslovil a tím získal jeho pozornost. Neměl zlato ani stříbro, ale věděl, že má mnohem více. Věděl o Boží přítomnosti a zachoval se tak, jak v jiné příležitosti viděl jednat svého Pána. Přikázal mu:

Podal mu ruku a pomohl mu vstát. V následujícím ději můžeme vidět, k čemu to vedlo – Petr mohl v chrámovém slouповí kázat zástupům o Ježíši, v jehož jménu se stal tento zázrak. Vyvrcholením této události bylo vyvýšení Ježíše jako Krista. Petr a Jan nešli do chrámu za uzdravením chromého člověka, jejich touhou nebylo uzdravovat, ale chtěli se modlit v Božím příbytku (Sk 3,1).

Petr byl prostoupen takovou Boží mocí, která způsobila, že pouhý stín jeho těla byl požehnáním pro lidi (Sk 5,15-16). Nemocní vyhledávali místa, kudy Petr chodil, aby byli v dosahu jeho stínu, neboť všichni byli uzdravováni. John R. W. Stott to popisuje takto:

... lidé byli hluboce zasaženi Petrovými slovy i skutky, uznali jej za Božího muže a Kristova apoštola a uvěřili, že mohou být uzdraveni skrze jeho těsnou blízkost. Možná, že důležitou roli zde hraje sloveso ‚episkiazó‘, které Lukáš volí a jež znamená ‚zastínit‘; používá jej dvakrát ve svém Evangelii o zastínění Boží přítomnosti.⁶

Lidé byli v Petrově blízkosti a skrze jeho stín i v Boží přítomnosti. Petrovým záměrem určitě nebylo pouhé uzdravování nemocných, ani to nevyhledával, ale jsem si jist, že Petr využil každé příležitosti ke zvěstování evangelia. A tato Boží plnost mu jistě dávala dost možností k oslavě Ježíše. To bylo smyslem jeho života. Nehledal uzdravení, kázal Krista a Ježíš potvrdil jeho slova tím, že projevoval svoji moc a uzdravoval.

John R. W. Stott k tomu píše:

Jejich činnost se mohla zdát poněkud pověřčivá, avšak nevidím důvod, proč bych ji měl odsoudit coby víru v magii o cokoli více než víru ženy, jíž stačil pouhý dotek lemu Ježíšova roucha, aby se uzdravil.⁷

O uzdravování pouhým stínem se píše v souvislosti jenom s Petrem, přesto však můžeme vidět Boží moc i u ostatních Ježíšových učedníků, protože je psáno:

Mezi lidem se rukama apoštolů dalo mnoho znamení a divů. Sk 5,12

Lidé byli očitými svědky těchto divů a přirozeným důsledkem bylo, že:

Přinášeli nemocné a sužované nečistými duchy a všichni byli uzdravováni.
Sk 5,16

Ve světle těchto událostí je pro nás pochopitelné, že:

Stále přibývalo mužů i žen, kteří uvěřili Pánu. Sk 5,14

⁶ Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, str. 113.

⁷ Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, str. 113.

4.2. Boží působení ve službě Štěpána, Filipa a Pavla

Mnohý skeptik by snadno mohl říci, že takto se projevovala Boží moc jenom v apoštolské době u samotných apoštolů. O kousek dále v této studii uvidíme výskyt uzdravování v církvi v průběhu dalších století. Zde chci poukázat na to, že to nebyli jenom první apoštolové rané církve, ale i jiní služebníci Krista se prokazovali Duchem svatým a mocí.

Štěpán.

Byl jedním ze sedmi vybraných mužů, kteří byli pověřeni praktickou činností v církvi, když na ně apoštolové po modlitbě vložili své ruce. O Štěpánovi víme, že byl plný milosti a moci a že činil mezi lidmi veliké divy a znamení (Sk 6,8). Než však byl pověřen touto službou, splňoval nezbytné požadavky – byl plný Ducha svatého a moudrosti. Není o něm konkrétně napsáno, že by uzdravoval nemocné. V souvislosti s ním je ale zmínka o velikých divech a znameních. Nejčastější viditelné znamení doprovázející Ježíšovu službu bylo právě uzdravování a nemáme jediný důvod se domnívat, že v případě Štěpána tomu bylo jinak. Je však zajímavé, že v případě Lukášova popisu Štěpánovy činnosti se mluví o „velikých“ divech a znameních na rozdíl od služby apoštolů, kde není uvedeno slovo „velikých“. Písmo nám zde odhaluje velmi důležitou pravdu, která platí napříč všemi věky až do současné doby. To, že Bůh si může ke svým záměrům použít každého. Příběh o Štěpánovi nám ukazuje důležitý požadavek, který bychom měli splňovat. Tím je plnost Ducha svatého a moudrost. A Písmo nás vybízí, abychom o to usilovali.

Filip.

Vedle Štěpána věnuje Lukáš pozornost také Filipovi, jehož nazývá evangelistou. Štěpán svoji obhajobou před veleradou jasně postavil Ježíše Krista do světla starozákonních textů - zvláště učení o chrámu, zákonu a Kristu.⁸

Filip zase otevírá cestu evangelia do Samaří a skrze etiopského dvořana na jih. John R. W. Stott k tomu praví:

Židé totiž považovali Samařany za kacířské vyvržence a Etiopii za nejzazší hranici obyvatelného světa na horkém jihu.⁹

K pochopení hloubky Filipovy zvěsti v Samaří je třeba si uvědomit přibližně sedmset let nepřátelství mezi Židy a Samařany. V očích Židů to byli pohané. A právě jim zvěstuje Filip dobrou zprávu doprovázenou znameními. Lidé mohli slyšet zvěst a vidět znamení, která činil (Sk 8,6). Podobný princip „učení“ a „činění“ můžeme vidět u Ježíše (Sk 1,1 a Mt 11,4). Bůh neomezil záchranu jenom pro Židy a stejně tak neomezuje své zmocnění jen na apoštoly. Štěpán i Filip jsou toho jasným důkazem. Křesťanská zvěst přináší usmíření obou národů, ale obrací pozornost k Jeruzalému, neboť teprve příchodem apoštolů Petra a Jana do Samaří mohou Samařané přijmout Ducha svatého.

Pavel.

⁸ Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, str. 145.

⁹ Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, str. 145.

Neodvážil bych se totiž mluvit o něčem, co by nevykonal Kristus skrze mne, slovem i skutkem, v moci znamení a divů, v moci Ducha, aby pohané přijali evangelium. Tak jsem celý okruh od Jeruzaléma až po Illyrii naplnil Kristovým evangeliem.
Ř 15,18-19

Pavlův život byl a stále je svědectvím o Boží moci. Sám Pavel mluví o tom, že Kristus pracoval skrze něj slovem i skutkem. Nepřičítal si zásluhu za to, co říkal a dělal. Vždy vedl ke Kristu, který jej používal jako svého vyslance v moci Ducha svatého. Už před příchodem Pavla do Antiochie zde byla Boží moc s Ježíšovými následovníky. Po tom, co jej Barnabáš vyhledal v Tarsu a přivedl do Antiochie, Pavel zde působil celý rok a vyučoval. Po vyslání Duchem svatým na 1. misijní cestu se Pavel a Barnabáš dostali do Páfu. Místodržitel ostrova Sergius Paulus je povolal, protože chtěl slyšet Boží slovo (Sk 13,7). Židovský kouzelník Elymas se však snažil odvrátit místodržitele od víry v Ježíše. Pavel jej nazval synem ďábla a zakročil proti němu v moci Ducha svatého. Boží moc zde nezpůsobila uzdravení ale naopak, byla to slepota, co postihlo nepřítele evangelia (Sk 13,9-12). Tento Boží zásah, i když se nám může zdát velmi tvrdý, ve svém důsledku vedl k oslavě jména Ježíše Krista.

V Ikonu Pavel a Barnabáš mluvili tak mocně, že uvěřilo mnoho Židů i Řeků (Sk 14,1). Dále je psáno, že Pán dosvědčoval svoji milost tím, že jim dával moc konat znamení a zázraky. Zvěstovali Ježíše a on potvrzoval jejich slova znameními.

K tomu píše John R. W. Stott:

Znovu si můžeme povšimnout těsného spojení mezi slovy a znameními, neboť znamení potvrzují slova. Podle Kalvínova výkladu, „Bůh sotva dovolí, aby byly (zázraky) oddělovány od jeho Slova“. Jejich „pravým smyslem“ je nastolovat evangelium v jeho skutečné a původní pravomoci.¹⁰

V devatenácté kapitole Skutků je popsán Pavlův příchod do Efezu. Setkává se s nějakými učedníky a hned se jich ptá, zda, když uvěřili, přijali Ducha svatého. Pak je vede od Janova křtu k víře v živého Ježíše. A jakmile se nechali pokřtít, Pavel na ně pokládá ruce a oni jsou okamžitě naplněni Duchem svatým, mluví v jazycích a prorokují. Hned po příchodu apoštola Pavla do Efezu Bůh jedná skrze něj velice mocně, lidé se začínají obracet a Pavel v tomto městě zůstává dva roky. V Tyranově přednáškové síni pak denně vyučuje o spáse. Pavlova slova jsou plná moci a Bůh skrze něj dělá neobvyklé mocné činy (Sk 19,11).

Lidé dokonce odnášeli k nemocným šátky a zástěry, kterých se dotkl, a zlí duchové je opouštěli.
Sk 19,12

¹⁰ Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, str. 231

Setkáváme se tu s podobným fenoménem jako v případě uzdravujícího stínu apoštola Petra (Sk 5,15-16) a též uzdravení ženy, jejíž pouhý dotek třásní Ježíšova šatu (L 8,44) vedl k uzdravení. Podobné události popisuje Matouš ...

... a prosili ho, aby se směli aspoň dotknout třásní jeho roucha. A kdo se dotkli, byli uzdraveni. Mt 14,36

Jedná se o stejný projev Boží moci ve službě Ježíše, Petra i Pavla. Lidé byli uzdravováni a zlí duchové je opouštěli. Bůh neomezil působení své moci pouze na službu Ježíše, ale dal svou moc i lidem (Mt 9,8). Je zde vidět paralela se starozákonním pomazáním svatým olejem (Ex 30,22-31). Podle Božích pokynů Mojžíš připravil tento olej k pomazání stanu setkávání, schrány svědectví a bohoslužebného náčiní. Zajímavé na tomto příběhu je, že cokoliv se těchto pomazaných a velesvatých předmětů dotklo, bylo svaté (Ex 30,29). Setkáváme se tady s pojmem „*olej svatého pomazání*.“ Olej je symbolem Ducha svatého a v případě apoštola Pavla a šátků, kterých se dotkl, můžeme vidět zmocnění ke službě a přenos tohoto pomazání pomocí šátků, které byly v kontaktu s Pavlem. V Písmu je zaznamenáno mnohem více příběhů, kdy Boží moc provázela zvěstování evangelia. Nejde mi o výčet všech těchto pasáží, ale chci poukázat na princip, že toto zmocnění bylo běžnou součástí života rané církve. Lidé se setkávali s Boží mocí a obraceli se od pohanských model k živému Bohu.

4.3. Projevy Boží moci v historii

Učedníci Ježíše Krista kázali evangelium Božího království, vyháněli démony a uzdravovali, protože byli poslušní slov svého pána. Stejně tak i další generace činily totéž. Boží zmocnění ke hlásání evangelia bylo součástí života raných křesťanů. Věřím, že tady je klíč k tomu, proč se evangelium tak rychle šířilo a církve rostly. Zajímavé na této skutečnosti je to, že s postupujícím časem podobných zpráv ubývalo. Je tu ještě jeden faktor, který by mohl zkreslovat pohled na uzdravování v poapoštolském období. A tím je fakt, že mnohá uzdravení byla jako zázraky uznána až později. J. D. Douglas na toto téma uvádí:

Zázraky v církvi dob patristických, připisované často posmrtně, byly někdy velmi nevěrohodné. Je též zřejmé, že pasáže v Irenaeovi, Tertullianovi a Justinovi Martyrovi, často citované s cílem ukázat, že zázračné uzdravování pokračovalo až do 3. stol., tomuto výkladu ve skutečnosti neodpovídají.¹¹

¹¹ Douglas, J. D.: Nový biblický slovník, str. 1140

Výskyt nadpřirozených uzdravení popisuje James Montgomery Boice v knize Základy křesťanské víry:

Opravdu nikde Pavel nenaznačuje, že uzdravování, zázraky nebo jazyky ustanou. Navíc existují popisy uzdravení a jiných zázraků z každého období dějin církve.¹²

Pro nezaujaté posouzení výskytu zázraků je třeba hledat ve více pramenech, abychom se vyhnuli omylům. Poctivě se tímto fenoménem uzdravování v minulosti zabýval John Wimber. Cituje Ireneovo dílo „Proti kacířstvím“, ve kterém uvádí následující:

Neboť někteří opravdu d'ábly vyhánějí, takže ti, kteří byli osvobozeni od zlých duchů, často nejen v Krista uvěří, nýbrž se i připojují k církvi. Jsou jiní, kterým je dáno vidět věci budoucí: mají vidění a prorocké výroky. A další uzdravují nemocné vzkládáním rukou, a oni docházejí úplného uzdravení. Jsou to pak ‚celí‘ lidé. A nadto, jak jsem již řekl, i mrtví byli vzkříšeni a žili mezi námi ještě řadu let.¹³

Pro potvrzení pravdivosti o projevech Boží moci za doby církevních otců se podívejme na jednoho z nejvýznamnějších teologů minulosti. Jak se k této otázce stavěl Augustin (354 – 430?). Jeho pohled je pro nás zajímavý tím, že u Augustina docházelo k postupnému vývoji v názoru na uzdravování Boží mocí. V jedné ze svých knih uvádí, že věk zázraků již pominul.

Stanley Horton píše:

... že Augustin poté, co napsal tyto poznámky, že věk zázraků již pominul, je vzal zpět.¹⁴

Co se mi na tom líbí, je odvaha přiznat svoji chybu a stále se učit. Podobnou zkušeností prošel i John Wimber, který měl v počátcích svého duchovního života negativní zkušenost při návštěvě charismatického společenství. Tím u něj vznikl odmítavý postoj k darům Ducha svatého a k uzdravování.¹⁵ Později však prohlédl a hodně v této oblasti sloužil, jak píše ve své knize. Stanley Horton uvádí slova samotného Augustina:

Kdybych totiž chtěl sepsati všechna zázračná uzdravení, a to jen ta, která se stala na přímělu tohoto mučedníka, totiž přeslavného Štěpána, jenom v osadě kalamské a v naší: byla by z toho pěkná řada svazků ... Příkladali jsme totiž pořizovat takové záznamy, když jsme viděli, jak hojně se vyskytují i za našich časů znamení božské moci, podobná starodávným.¹⁶

¹² Boice, J.M.: Základy křesťanské víry, str. 504

¹³ Wimber, John: Uzdravení, str. 55

¹⁴ Horton, Stanley M. a kolektiv: Systematická teologie, str. 528

¹⁵ Wimber, John: Uzdravení, str. 34-36

¹⁶ Horton, S. M. a kolektiv: Systematická teologie, str. 528

Po Augustinovi až do reformace mi nejsou známy žádné spolehlivé zdroje o uzdravování. Od reformace však už podobných zpráv stále přibývá, jak píše John Wimber.¹⁷ Praxe církevních otců by měla být silným motivem pro službu dnes. Důvodem pro toto tvrzení je skutečnost, že v postupném vývoji církevní historie byli blíže době, kdy Ježíš žil. Jedním z nich byl též Jan Zlatoústý, který se narodil v polovině 4. století. Jméno Zlatoústý obdržel až v 6. století pro jeho nadání kazatelské výmluvnosti. Tony Lane o něm píše v knize „Dějiny křesťanského myšlení“ toto:

*Jan Zlatoústý neměl zvláštní nadání pro teologické otázky – jeho kázání jsou především praktická a zbožná.*¹⁸

Své životní přesvědčení uplatňoval v praxi. John Eldredge o jeho službě v knize „Chraň své srdce“ píše:

Poslechněme si, jak se za vysvobození modlil konstantinopolský biskup Jan Zlatoústý. Následující modlitba je jedna z mnoha takových modliteb, které nám zanechal zaznamenané:

*„Satane, Pán tě kárá svým strašlivým jménem! Třes se, chvěj se, děs se, odejdi, buď úplně zničen, buď zapuzen! Ty, kterýs byl svržen z nebes a s tebou všichni zlí duchové: každý duch žádostivosti, duch zla, ... duch smyšlenky, duch střetu, ... i duch, který převrací lidskou mysl. Prchejte od tohoto stvoření Krista Stvořitele, našeho Boha! A vzdalte se od tohoto služebníka Božího, od jeho myslí, od jeho duše, od jeho srdce, od jeho útroby, od jeho smyslů, ode všech jeho údů, tak aby scelen a zdráv a svoboden poznal Boha.“*¹⁹

Z této modlitby lze vidět, že raná církev opravdu bojovala se zlem v každé podobě. Usilovala o úplnou svobodu duše člověka, ale také o zdraví jeho těla.

5. SOUČASNÁ PRAXE

5.1. Postoje k uzdravení dnes

V dnešním moderním a přetechnizovaném světě se klade velký důraz na lidskou moudrost, vzdělání, postavení a na schopnosti člověka. Na druhé straně však klesá víra v nadpřirozeno a mnoho lidí i mezi křesťany dnes už na zázraky nevěří. Jsme ochotní dosvědčit, že v minulosti tomu bylo jinak, už z toho důvodu, že bez zázračného narození a zmrtvýchvstání Ježíše Krista by naše víra postrádala smysl.

¹⁷ Wimber, John: Uzdravení, str. 56

¹⁸ Lane, Tony: Dějiny křesťanského myšlení, str. 43

¹⁹ Eldredge, John: Chraň svoje srdce, str.144

Jasně se na toto téma vyjádřil jeden z největších křesťanských spisovatelů C. S. Lewis ve své knize Zázraky:

... čím hlouběji chápeme, jaký je to Bůh, o kterém se říká, že je přítomen, a jaký je jeho záměr, kvůli kterému se objevil, tím věrohodnějšími nám zázraky musí připadat. Z tohoto důvodu jen zřídka nalezneme křesťana, který by zázraky odmítal, kromě těch, kteří opustili nějakou část křesťanského učení. Duše, jež si žádá křesťanství bez zázraků, je duší ve stadiu odpadnutí od křesťanství k pouhému náboženství.²⁰

Vidím zde určitou obavu a neochotu dělat kroky víry a směle vstoupit do učení a praxe rané církve. Je to nesnadný krok a tak raději přijímáme nezdravé názory, že dnes už se takové věci dějí pouze výjimečně, pokud jsme ochotni připustit, že se vůbec dějí. Opíráme se o postoje lidí, jako byl Luther a Kalvín. O Lutherovi však víme, že svůj pohled na zázraky později změnil.²¹ Dispenzacionalisté zase učí, že v historii byla období, kdy Bůh takto jednal. Prosazují teorii, že zázraky se dnes už nevyskytují. Dnešní moderní člověk odmítá nadpřirozený duchovní svět, který by mohl mít vliv na naše životy. Pojmy jako „démoni, posedlost a vymítání“ zahrnujeme do období vzniku křesťanství, nepatří však do našeho moderního, dnes už postmoderního vnímání reality. Pro posedlosti máme lékařské diagnózy a léčíme je chemoterapií, elektrickými šoky, apod. Odborně to vyjádřil lékař Philippe Madre, trvalý jáhen diecéze Albi ve Francii:

Evangelia a Písmo svaté vůbec mají pro tyto činitele pojmenování démoni, mocnosti temnot, zlí duchové apod. Tyto termíny u racionalisticky založených lidí konce 20. století nejčastěji vyvolávají silně odmítavou reakci, avšak dokonale vystihují skutečnosti mimopřirozené povahy, jež utiskují a zotročují lidskou bytost v té míře, v níž se sama více či méně vědomě vystavuje jejich pronikání.²²

Důvodem, proč je v církvích negativní postoj k uzdravování, je i praxe lidových léčitelů. Je mezi nimi mnoho těch, kterým jde především o hmotný zisk a okultní schopnosti využívají ke svému obohacení. V Sušici žil katolický kněz - páter Ferda. Svých nadpřirozených schopností využíval ke zjišťování diagnóz na dálku. Za své služby nepobíral peníze, lidé si pouze od něj kupovali různé bylinky. Před lety jsem se s ním osobně vícekrát setkal. Pomohl mnoha lidem, nikdy jsem však od něj neslyšel ani slovo z evangelia. Sám o sobě tvrdil, že je jasnovidec, a že tento dar má od Boha, což je v naprostém protikladu s Božím Slovem (Dt 18,10-11; 2Kr 21,6). K tomuto tématu napsal Dan Drápal ve své knize „Uzdravování“ následující:

Ernst Modersohn popisuje v knížce „V zajetí pověry“ příběh dívky upadající v pubertě do depresí, která byla v šesti letech „vyléčena“ jakousi

²⁰ Lewis, C. S.: Zázraky, str. 154

²¹ Wimber, John: Uzdravení, str. 24

²² Madre, Philippe: Tajemství Boží lásky a služba uzdravení, str. 15

čarodějnicí, od níž dostala talisman, kde bylo psáno, že d'ábel dá pokoj tomu tělu, aby měl pak na věčnost její duši ... Sám jsem se setkal ve své pastýřské praxi se zvláštním jevem: řada lidí, která byla ‚léčena‘ známým sušickým léčitelem páterem Ferdou nebo jiným věhlasným léčitelem ze Svatouchu panem Pasekou, sice zakusila evidentní zlepšení svého tělesného stavu, nicméně stali se zvláštním způsobem otupělými ke slyšení Božího Slova.²³

Mohu pouze potvrdit zkušenosti Dana Drápala. Mnohokrát jsem se s tím setkal. Bylo by mylné se domnívat, že v současné epoše lidských dějin je méně nemocí, než na začátku našeho letopočtu. Naopak, s rostoucím počtem populace na naší planetě, s rozvojem cestovního ruchu a stále se zhoršujícím životním prostředím, je pořád více lidí potřebujících pomoc v oblasti duševních i tělesných nemocí. Církev Ježíše Krista zde může sehrát velmi důležitou roli v pomoci trpícím, což by v konečné podobě vždy mělo vést k oslavě jména Ježíše a ukázat cestu mnohým lidem do jeho království. Na jedné straně můžeme vidět v současné době nárůst zájmu věřících lidí o projevy Boží moci a o dary Ducha svatého, na straně druhé však nelze přehlédnout v mnoha společenstvích tendenci k úzkostlivé opatrnosti, která se v konečné podobě projevuje negativním postojem k modlitbám za nemocné jak vzkládáním rukou (Mk 16,18) tak i mazáním olejem (Jk 5,14).

Myslím, že není bez zajímavosti na tomto místě citovat slova odpůrce doktríny uzdravení, která vychází z Hnutí víry. Daniel Ray McConnell ve své knize „Jiné evangelium“ uvádí:

Uzdravování je Božím darem a službou církve. To nelze popřít. Jsem však přesvědčen, že Bůh nikdy nechtěl, aby tento dar byl zredukován na jakousi doktrinální formuli. Nesmíme uzdravování ani odmítnout, ani je simplifikovat na „kroky“, „principy“ nebo „formule“, na které Bůh musí odpovědět.²⁴

Služba uzdravování je spojena s mnohým neporozuměním a pronásledováním. Uvědomíme-li si však, že neustále probíhá v duchovních sférách boj o záchranu či věčné zatracení, pak snadno pochopíme, proč se vládce temnot tolik snaží, aby církev tímto způsobem nesloužila. Velmi jasně o tom píše Dan Drápal ve své knížce „Uzdravování“:

„Satan udělá všechno možné pro to, aby službu uzdravování zkompromitoval a pokud možno vůbec zastavil.²⁵

Pozoruhodná je skutečnost, že je rozdíl v postojích k uzdravování mezi ateisty a křesťany. Zatímco nevěřící na nabídku modlitby za zdraví reagují sice překvapeně, ve většině případů ne však odmítavě, tak velké procento

²³ Drápal, Dan: Uzdravování, str. 41

²⁴ McConnell, D. R.: Jiné evangelium, 158

²⁵ Drápal, Dan: Uzdravování, str. 56

věřících zaujímá negativní postoj. Taková je moje zkušenost sedmnácti let, kdy jsem měl milost se modlit a vzkládat ruce na stovky nemocných.

Dnešní moderní člověk ovlivněný současnou kulturou a vědeckým poznáním je racionálně zaměřený a spoléhá na svůj rozum. Počátky tohoto trendu lze vystopovat v 17. století, kdy se rozšiřoval deizmus – názor, jenž připouští existenci Boha, který svět pouze stvořil, ale dále do něj nezasahuje.²⁶ John Toland (1670 – 1722) pod vlivem tohoto smýšlení vydal knihu ‚Křesťanství zbavené zázraků‘, kde mimo jiné píše:

*... křesťanství nesmí obsahovat nic, co by odporovalo rozumu či stálo nad ním.*²⁷

S ohledem na všechny tyto skutečnosti snadněji pochopíme pohled dnešního člověka na problematiku zázraků, zdraví a uzdravování v současném světě. Je zde široké pole působnosti, kde může zdravé vyučování v církvi podstatným způsobem ovlivnit a zasáhnout široké vrstvy obyvatelstva.

Dalším faktorem, který má negativní dopad v otázce uzdravování modlitbou, je skutečnost, že v Písmu jsou případy, kdy Bůh ponechal nemoci, nebo je neuzdravil okamžitě. Někteří křesťané odmítají modlitby za uzdravení, protože i apoštol Pavel měl „trn“ v těle. Zapomínají však na to, že Pavel třikrát prosil Pána, aby jej toho zbavil. A navíc Pavel jasně věděl, proč jej Ježíš neuzdravil. V NZ se setkáváme s dalšími třemi případy, kdy po modlitbách nemoc neodešla hned. První je Epafróditus (F 2,27), který se přiblížil až k smrti. Druhým je Timoteus (1Tm 5,23) s nemocným žaludkem a častými nemocemi a poslední je Trofim (2Tm 4,20), kterého Pavel zanechal nemocného v Milétu. Pavel se za ně pochopitelně modlil, nicméně nebyli uzdraveni okamžitě. John Wimber vidí jako důvod onemocnění těchto Pavlových spolupracovníků přepracování.²⁸ Což není nepodobné situaci mnoha dnešních kazatelů. Naši zodpovědností, která by se vlastně dala pojmut jako výsada, je modlit se za nemocné. Musíme si však uvědomit, že uzdravení je vždy svrchovaný Boží čin, a že Boží prozřetelnost vidí mnohem dále než člověk.

Reformovaná teologie zahrnuje termín „UŽ A JEŠTĚ NE“. Věříme, že Ježíš vzal na sebe naše hříchy i nemoci. Věříme, že nám to patří a máme na to legitimní právo. Žijeme v období, které Písmo nazývá „poslední časy“. Na jedné straně už něco vlastníme a na straně druhé to ještě nemáme v té plnosti, o které můžeme číst v Bibli. Právě v této oblasti vzniká mnoho nedorozumění a nepochopení mezi věřícími. Jsem přesvědčen, že ty církve, které se neuzavírají zkušenostem a praxi rané církve, jsou na té pomyslné linii mezi „UŽ“ a „JEŠTĚ NE“ mnohem blíže k „UŽ“. Takové sbory prožívají podstatně více radosti a svobody od hříchu, prokletí i nemocí než společenství, která jsou v této oblasti zdrženlivější.

²⁷ Linhart, Jiří: Slovník cizích slov, str.77

²⁷ North, James B.: Dějiny církve od Letnic k dnešku, str.185

²⁸ Wimber, John: Uzdravení, str. 159-160

5.2. Dary Ducha svatého

Písmo mluví celkem o 26 charizmatech Ducha svatého, které jsou novozákonní církvi k dispozici. Zmíním se však pouze o některých z nich, jenž jsou uvedeny v 1K12,8-10, a které se nejvíce uplatňují v oblasti uzdravování. Dary Ducha nejsou ničím, co bychom si mohli zasloužit svým zbožným životem. Musíme pochopit, že jsou to dary a jako takové jsou nám dávány zcela zadarmo a nezávisle na nás. Pravdou však zůstává, že Bůh s námi takto jedná i na základě chtění, které nám často sám vložil do srdce. Tato plnost Ducha svatého pozvedá autoritu věřícího v duchovní oblasti vysoko nad přirozené schopnosti člověka. C.S. Lewis ve své knize „Zázraky“ k tématu zmocnění člověka píše:

Ať už byla moc člověka, který nepadl, jakákoli, je zjevné, že moc člověka spaseného bude téměř neomezená.²⁹

Jsou to právě Boží dary – dary Ducha svatého, které pozvedají úroveň autority obyčejného člověka do vyšší roviny. Tyto dary jsou nadpřirozeným nástrojem, který dává Bůh svým dětem k potvrzení pravdy evangelia. Je to Boží zmocnění, nejedná se o vrozené talenty ani o vzděláním docílené dovednosti. Písmo nás vybízí k tomu, abychom o ně usilovali (1K 14,1), dokonce máme být v této oblasti horliví (1K 14,39). Téma darů Ducha svatého je natolik rozsáhlé a důležité, že by si zasloužilo mnohem více pozornosti, než umožňuje tato studie. Zaměřím se pouze na to, jakou roli mají tyto dary v oblasti uzdravení.

Věřící může v autoritě vzkládat ruce na nemocné a modlit se za uzdravení (Mk 16,17-18). Vzkládání rukou je v Písmu označeno jako jeden ze základních článků učení Bible (Žd 6,2) a zaslouží si naši pozornost. Duch svatý má však pro církve i speciální obdarování, které umožňuje modlit se za nemocné. Jsou to *dary uzdravování*. Jedná se o zvláštní zmocnění ke službě v této oblasti. Mohu potvrdit, že se projevuje často právě při hlásání evangelia nevěřícím jako potvrzení pravdy zvěstovaného slova. Mohu uvést desítky případů, kdy jsem se svědčil o Kristu a Ježíš potvrdil pravdivost evangelia a okamžitě uzdravil tělesné nemoci. Užítí tohoto daru v žádném případě nezáleží na jeho nositeli. Vždy je to Bůh, který sám řeší každý případ jednotlivě.

Zajímavý pohled na uzdravování přináší lékař Philippe Madre. Mluví o úzké specializaci darů uzdravování. Tento jeho názor není podložen Písmem. Je však zajímavé, že se autor s touto praxí osobně setkával, jak popisuje:

To je případ uzdravovat rakovinu, vyrovnat dvě nestejně dlouhé nohy apod. Můžeme se nad tím pousmát, ale dokladů máme hodně a nevidíme důvod, proč se nedomnívat, že tato specializace je známkou naprosté svobody Ducha, který rozděluje milosti, jak uzná za vhodné a jak to odpovídá Boží vůli.³⁰

²⁹ Lewis, C. S.: Zázraky, str. 155

³⁰ Madre, P.: Tajemství Boží lásky a služba uzdravování, str. 110

K rozmanitosti tohoto obdarování se vyjádřil Smith Wiggelsworth, známý titulem „apoštol víry“, kterého Bůh v této oblasti velmi používal. Byl pokaždé nadšený, když mohl takto sloužit. Jednou prohlásil:

*Dary uzdravování jsou různého druhu. Skoro každý případ je jiný..*³¹

Ve službě nemocným Bůh používá i dar *slova poznání*. Při kázání evangelia Bůh nadpřirozeně vloží do srdce zvěstovatele informace týkající se života posluchačů. Velmi často se týkají zdravotního stavu nebo příčin onemocnění. Pokud to Pán ukáže, dává tím najevo, že s daným člověkem chce jednat a uzdravit jej. Mohu uvést příklad, kdy do shromáždění přišla neznámá žena a Bůh do mého srdce vložil informaci, že má nemocnou levou ledvinu. Na můj dotaz, zda je to pravda, byla překvapena a ráda souhlasila s nabídkou modlitby se vzkládáním rukou. Později lékař potvrdil její uzdravení.

Skrze dar *rozlišení duchů* Bůh ukazuje konkrétní duchovní mocnosti v životech lidí, kterým sloužíme. Tím nám umožňuje dovést daného člověka k vysvobození. Příkladem pro nás je způsob, jak jednal Ježíš. Nezanechal nám sice konkrétní a všeobecně platný návod, jak se modlit za nemocné, ale v jeho službě můžeme vidět, že často pouze vyhnal démona (nebo démony) a nemocný byl okamžitě zdrav. Ježíš vždy poznal přítomnost zlých duchů, pokud v člověku byli, a skrze dar rozlišení duchů to nechává poznat služebníkům evangelia i dnes.

Katolický lékař Philippe Madre píše:

*O toto důležité charisma je třeba Pána prosit stůj co stůj, stejně jako o charisma prorocství (srov. 1Kor 14,1).*³²

Mnohdy nám chybí víra, když se máme modlit za nemocné. A tady přichází na pomoc Bůh se svým *darem víry*. Jedná se o úroveň víry, která je schopná dělat nadpřirozené věci. S touto vírou můžeme, stejně jako Ježíš, Petr i Pavel, bez obav nemocnému říci: „Vstaň a chod' ve jménu Ježíše Krista!“ Uvědomuji si, že tato slova mohou vzbudit polemiku. Uvedené případy jsem však sám prožil a v každé situaci byl vždy vyvýšen a oslaven Ježíš Kristus, který těmito skutky prokazoval, že je stejný *včera i dnes i na věky* (Žd 13,8).

³¹ Wiggelsworth, S.: Apoštol víry, str. 101

³² Madre, Philippe: Tajemství Boží lásky a služba uzdravování, str. 110

5.3. Přímluvná modlitba

Druhé největší přikázání - milovat svého bližního jako sám sebe (Mt 22,39) můžeme naplňovat různými způsoby. Zájem o druhé a naše láska k nim by se měly odrážet i v našem modlitebním životě. Ježíš je nám v tom příkladem, neboť se za nás stále přimlouvá (Ř 8,34; Žd 7,25). A právě to po nás požaduje:

V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne... Ef 6,18

Když apoštol Pavel vyučuje o církvi, tak ji přirovnává k tělu. A zdůrazňuje vzájemnou potřebu a spolupráci všech jednotlivých údů těla (1 Kor 12,12-27). Zde nás také nabádá, abychom pečovali jeden o druhého (1k 12,25). Měli bychom pomáhat druhým nést jejich těžkosti (Ga 6,2). Pavel mluví dokonce o tom, že modlit se za druhé je zápasem. Můžeme to vidět v životě Epafrodita, který, jak je o něm psáno, v tomto směru vynakládal mnoho námahy (Ko 4,12-13). A apoštol Pavel nás pobízí k tomu, abychom v modlitbách byli vytrvalí (Ko 4,2). Bůh nás vede k modlitbám a učí nás, abychom očekávali, že bude jednat (Mt 7, 8; L 11,9-10).

Neměli bychom podceňovat vzájemné přímluvy, protože vroucí modlitba spravedlivého má velkou moc. A my můžeme používat modlitbu a její moc ve prospěch druhých lidí.

K tématu přímluvné modlitby píše Philippe Madre:

*Každý křesťan je povolán k tomu, aby svými modlitbami pomáhal trpícím a dokonce aby jim vyprošoval na dobrotivém Bohu úlevu.*³³

5.4. Vzkládání rukou a mazání olejem

Vzkládání rukou patří mezi šest základních článků učení NZ (Žd 6,1-2). Tento akt ale nepatří pouze do praxe novozákonní církve, nýbrž byl součástí života izraelského národa již před narozením Ježíše, jak uvádí NBS:

*Úkony spojené se vzkládáním rukou tvořily důležitou část starozákonních ritů.*³⁴

Ježíš ve své službě lidem používal prostředky, které byly v tehdejší době všeobecně známé. Jinými slovy – mluvil pro ně srozumitelným jazykem. Písmo nám ukazuje, že vzkládání rukou má v dnešní církvi více důvodů.

³³ Madre, Philippe: Tajemství Boží lásky a služba uzdravení, str. 18

³⁴ Douglas, J. D.: Nový biblický slovník, str. 1114

NBS k tomuto tématu píše:

*V NZ je vzkládáním rukou příležitostně doprovázen křest a přijetí Ducha svatého. Ve Sk 8,14-19 dochází k přijetí Ducha svatého až poté, co po křtu následuje vložení rukou.*³⁵

Bob Gordon v knize „Základy křesťanského života“ shrnul používání aktu vzkládání rukou v NZ do pěti bodů, z nichž jeden je právě uzdravení.³⁶ Ježíš sám používal tento způsob (Mt 8,3; Mk 1,41; L 4,40; 13,13) a tím nám byl příkladem. Na závěr Markova evangelia pak posílá každého, kdo uvěří a nechá se pokřtít, aby činil totéž (Mk 16,18). Podobně je tomu i s mazáním olejem. Olej se běžně používal k ošetřování zraněných a nemocných, jak můžeme vidět v podobenství o milosrdném Samařanu (L 10,34). Proto nás neudivuje, že když Ježíš poslal dvanáct učedníků, tak oni „vyšli a volali k pokání; vymítali mnoho zlých duchů, potírali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je (Mk 6,12-13).

V případě mazání olejem staršími podle návodu v Jk 5,14-16 se jedná o osobní službu nemocnému, u které je vyznávání hříchů velmi významným prvkem. Tím nejdůležitějším uzdravením je právě odpuštění hříchů skrze pokání. Ježíš se na prvním místě zabývá hříchem a potom uzdravením, jak to lze vidět i v případě nemocného, kterého spustili střechou přímo před Ježíše (Mk 2,1-12).

Ve světle těchto skutečností je pro nás pokyn k mazání olejem (Jk 5,14) naprosto pochopitelným a logickým. Stejně jako učedníci v rané církvi i my bychom měli očekávat, že skrze mazání olejem rukama starších bude Bůh uzdravovat i v dnešní době. Je třeba vychovávat členy sborů, aby v případě nemoci sami požádali starší o tuto službu. Může však vyvstat otázka, kdy použít vzkládání rukou a kdy zase mazání olejem. Jsem přesvědčen, že Písmo nedává jednoznačnou odpověď pro vytvoření závazné doktriny o modlitbě za uzdravení. Spíše naznačuje, že mazání olejem je vhodný způsob k modlitbám za nemocné, kteří jsou již věřící a žijí v těle Kristově.

Samotné vzkládání rukou pak má své uplatnění v případech, kdy kážeme evangelium nevěřícím, ať už je to na jakémkoli místě. Svědectví z celého světa v současné době však ukazují, stejně jako mnoho zkušeností z mého života, že Bůh není závislý na našich metodách. Dotýká se nemocných a uzdravuje nezávisle na tom, zda vzkládáme ruce, nebo mažeme olejem. Pouze nás vybízí k tomu, abychom se za nemocné modlili. Naší zodpovědností je být poslušní, modlit se a očekávat, že sám Bůh bude jednat podle svého milosrdenství a ve prospěch své slávy.

³⁵ Tamtéž

³⁶ Gordon, Bob: Základy křesťanského života, str. 69

III. SÍLY „ZLA“ VE SLUŽBĚ UZDRAVOVÁNÍ

1. DUCHOVNÍ POZADÍ TĚTO ČINNOSTI

1.1. Nárůst zájmu veřejnosti a jeho příčiny

Člověk byl stvořen jako svobodná bytost s možností samostatně se rozhodovat. Záleží pouze na nás, jakým směrem se budou ubírat naše životy. Stvořitel nám předkládá pokyny, ale nevnucuje nám svoji vůli. Budeme-li se snažit získat nadvládu nad svým životem, zdravím a nad vším, co s námi souvisí, jinde než v rozumu, vědě a poznání, které nám Bůh ze své milosti poskytl, pouštíme se do oblastí, kde působí okultní síly.³⁷ Písmo nás na mnoha místech varuje před okultními praktikami. NBS k tomu uvádí:

*Při hledání zázračného je třeba dávat velký pozor, abychom se varovali všeho magického.*³⁸

Jednou z nejvážnějších příčin zvýšení zájmu veřejnosti o magii je podle mého názoru to, že církve nekáže plné evangelium v moci Ducha svatého. Lidé potom hledají pomoc tam, kde se jim nabízí.

Carlos Annacondia tvrdí:

*„Jeden z důvodů rozšíření okultizmu je skutečnost, že církve neposkytuje odpovědi, které lidé hledají. Začnou tedy zkoumat nadpřirozené věci – kouzelnictví, čarodějnictví, zaříkávání a modlářství.“*³⁹

Clinton Arnold, autor knihy „Síly temnoty“ se vyjadřuje shodně s výše uvedeným názorem a k tomu dodává v úvodu ke své knize následující:

*Rostoucí zájem o okultizmus není jen záležitostí nějakého lokálního „blouznění“, ale týká se celé západní společnosti.“*⁴⁰

Stejné stanovisko zaujímá Neil T. Anderson ve své knize Vysvobození z pout, kde píše:

*... titíž lidé, kteří prožívají zklamání nad materialistickým světem, jsou zklamání také tradičním náboženstvím. Místo toho, aby se obrátili ke Kristu a jeho církvi, plní své duchovní vakuum staromódním okultizmem oděným do moderního hávu parapsychologie, holistického zdraví, východního mysticismu a řady sekt, které krácejí pod vlajkou hnutí New Age.*⁴¹

³⁷ Taschnerová, Y.: Alternativní medicína – třetí cesta ke zdraví? str. 1

³⁸ Douglas, J. D.: Nový biblický slovník, str. 1140

³⁹ Annacondia, C.: Satane, poslyš! str. 98

⁴⁰ Arnold, C.: Síly temnoty, str. 9

⁴¹ Anderson, N.T.: Vysvobození z pout, str. 22

Jedním z dalších důvodů zvýšeného zájmu populace o tyto disciplíny je i rozšíření nabídky různých prostředků k získání zdraví. V přípravě k této ordinační práci jsem prošel různá knihkupectví a byl jsem udiven množstvím nabízené literatury, která nabízela různé cesty ke zdraví. Společným prvkem mnoha těchto publikací bylo východní náboženství a jeho různé moderní aplikace.

Velmi odborně se k tomuto tématu vyjadřuje dominikánský kněz, teolog a psychoterapeut M. Marsch: v knize „Uzdravení skrze víru“:

Léčitelství od zdravotních čajů přes ezoterický tělesný trénink až k osvobuzující meditaci se rozrostl do té míry, že si každý myslí, že už ví, co je pro něj dobré a jak se uzdraví. Zdraví se nestalo pouze kultem, ale také náhražkou náboženství.⁴²

Současná společnost povýšila zdraví na takovou úroveň, že tento pojem a štěstí jsou téměř synonyma. Kdo není zdravý a schopný, je považován za méněhodnotného člena společnosti. Člověk 21. století je často ochoten se v honbě za zdravím obrátit kamkoli, kde se pomoc nabízí.

1.2. Alternativní medicína

Co se skrývá pod tímto pojmem? Slovo „alternativní“ má podle slovníku cizích slov tyto významy: jiný, zástupný, náhradní.⁴³ Tato disciplína se snaží nahradit klasickou a všeobecně uznávanou medicínu, která svojí úrovní odpovídá vědeckému poznání současné doby. Představitelé alternativní medicíny povyšují tyto metody nad vědecké poznání a snaží se právě různými důkazy získat větší popularitu.

MUDr. Yvona Taschnerová se tímto tématem zabývala v knize: „Alternativní medicína - třetí cesta ke zdraví?“ Zde píše:

Alternativní medicína je soubor diagnostických a terapeutických postupů, který obsahuje na 5000 těchto metod. Její představitelé shledávají vědecké přístupy jako nedostačující, nerespektují objektivitu a vědecky zdůvodněné zásady v diagnostice a terapii nemocí.⁴⁴

Lidé 21. století stejně jako v minulosti mohou vidět zdánlivé a někdy i skutečné výsledky tohoto odvětví medicíny. Naskytá se však otázka, jaký je zdroj a pozadí těchto léčebných postupů a odkud pocházejí informace, které jsou zde využívány. Jaký je tedy filozofický základ dnes tolik populární alternativní medicíny? Můžeme zde opět nahlédnout do zkušeností a poznání MUDr. Yvony Taschnerové:

⁴² Marsch, M.: Uzdravení skrze víru, str. 124

⁴³ Linhart, J.: Slovník cizích slov pro nové století, str. 28

⁴⁴ Taschnerová, Y.: Alternativní medicína – třetí cesta ke zdraví? str. 1

Alternativní medicína má svůj filozofický základ v New Age. Myšlení tohoto směru lze definovat jako západní verzi východního mysticismu, kde je metafyzický důraz nahrazen důrazem na poznání. Nejdůležitější je vidění, prožití jednoty veškeré reality v životě. Stejně jako východ odmítá rozum jako průvodce skutečností. Svět považuje za iracionální či rozumem nepochopitelný, vyžadující nové způsoby chápání, jako např. myšlení v drogovém opojení.⁴⁵

New Age je skutečnou hrozbou naší civilizaci. A právě v oblasti zdraví a uzdravování, kde tolik lidí má velkou potřebu řešit své problémy, může přinést New Age jistou pomoc. Cena, kterou za to člověk platí je však příliš velká. Lékařka Dr. Brownová se k nebezpečí New Age vyjadřuje takto:

Je dobře známo, že buddhističtí kněží, afričtí šamani, indiánští medicinmani a jiní léčitelé dokáží způsobit zázračná uzdravení. Nyní nám New Age se svou západní obměnou hinduizmu předkládá úžasnou škálu démonických zázraků.⁴⁶

Jsem si vědom velmi široké nabídky různých metod, které alternativní medicína používá. V této práci bych chtěl poukázat na dvě hlavní disciplíny, které získávají stále větší popularitu a tím jsou zároveň pro nás rostoucím nebezpečím. Jsou to homeopatie a akupunktura.

MUDr. Taschnerová ve své publikaci uvádí:

Homeopatie, podobně jako akupunktura, působí na úrovni éterického těla. Toto tělo řídí obranné funkce organismu a napomáhá zázračnému uzdravení.⁴⁷

a) Homeopatie

Její zakladatel Samuel Hahnemann se narodil v roce 1775. Vliv na jeho život měl Konfucius. Sám údajně prohlásil, že svou metodu získal prostřednictvím spiritistického zjevení. I v dnešní době výzkumné týmy, které se zabývají homeopatií, používají kyvadlo jako měřicí nástroj. Podle Hahnemanna je účinek těchto léků způsoben kosmickou energií.⁴⁸ Energie se do léků dostává tzv. třepáním (potenciací léku). MUDr. Taschnerová píše o ředění homeopatických léků:

Lék se nesmírným zředěním promění v duchovní sílu, je získána jeho duchovní podstata.⁴⁹

Uvedená fakta jsou dostatečným důvodem k tomu, abychom se vyvarovali homeopatických léků a tak zabránili okultním silám mít vliv na naše životy.

⁴⁵ Taschnerová, Y.: Alternativní medicína – třetí cesta ke zdraví? str. 7

⁴⁶ Brown, R.: Příprav se k boji, str. 146

⁴⁷ Taschnerová, Y.: Alternativní medicína – třetí cesta ke zdraví? str. 22-23

⁴⁸ Taschnerová, Y.: Alternativní medicína – třetí cesta ke zdraví? str. 22

⁴⁹ tamtéž

b) Akupunktura

Tato léčebná metoda je stará asi 10 000 let a pochází z Číny, kde byla součástí řady dalších léčebných postupů. Praktikování akupunktury bylo původně v rukou pohanských kněží, kteří vpichováním jehel vyháněli démony z nemocných. MUDr. Taschnerová k tomu dodává:

Později, asi před 5000 lety byla tato představa opuštěna a akupunktura byla zabudována do astrologicko-náboženského systému čínské taoistické, později konfusiánské filozofie.⁵⁰

Asi před dvaceti lety jsem sám cvičil jógu a různými praktikami se pokoušel probudit v sobě hada, který je podle hinduistického učení umístěn na spodním konci páteře. Tento had, kterému říkají „kundalini“, má v sobě nadpřirozené schopnosti. Aktivováním této síly potom člověk získává mimořádné schopnosti. Síla kundalini má k dispozici v těle člověka jisté kanálky, kterými proudí. A právě akupunkturní body se nacházejí v těchto drahách. Aplikací jehel do těla člověka pak dochází k částečnému probouzení hada a k používání nebezpečné síly kundalini.

Dr. Brownová poukazuje na další málo známou skutečnost:

Lidé nevědí, že jehly používané v akupunktuře jsou před používáním nejprve požehnány různými vůdci východních náboženství, a tudíž jsou přímými vstupními branami pro démony.⁵¹

Tato léčebná metoda se v současné době těší velkému zájmu a má prokazatelné výsledky v oblasti uzdravení. Kdo ji však podstoupí, otevírá se démonskému světu, což je v přímém rozporu s poselstvím Písma.

1.3. Lidové léčitelství

Zatímco homeopatie i akupunktura se snaží působit zdáním vědeckých metod, lidové léčitelství jde úplně jinou cestou. Zde se jedná o využívání schopností, které daný jedinec u sebe objevil čistě náhodně, případně se této činnosti věnoval někdo z předchozích generací a tyto schopnosti pouze předal. Další možností je vědomé studium okultních praktik různých směrů s cílem získat moc k uzdravování a diagnostice. Jedná se o získávání informací o nemocných, jejich nemocech a příčinách onemocnění pomocí různých praktik. Např. s využitím kyvadélka, různých virgulí nebo i křišťálové koule. Mezi lidovými léčiteli jsou takoví jedinci, kteří disponují zvláštní citlivostí mimosmyslového vnímání. Pouhým přiložením ruky k nemocnému je jim zjeveno poškozené nebo jinak nemocné místo v těle pacienta. Někteří léčitelé mají schopnost „vidět“ různě barevný jakoby obal okolo těla nemocného. Nazývají to auru. Jsou i tací, kteří dokáží provádět diagnózu „na dálku“. Stačí jim nějaký předmět,

⁵⁰ Taschnerová, Y.: Alternativní medicína – třetí cesta ke zdraví? str. 11

⁵¹ Brown, R.: Přišel osvobodit zajaté, str. 111

který patří nemocnému, jindy potřebují znát jméno a věk. Prostě cokoli, co nějakým způsobem identifikuje pacienta.

Způsobů a konkrétních praktik je hodně a často se velmi odlišují. Jedno však mají společné a tím je původ všech těchto schopností. Jsou to okultní síly, které jsou lidem k dispozici. Mnozí z řad lidových léčitelů o sobě prohlašují, že jsou věřící. Takovým byl katolický kněz páter Ferda ze Sušice, se kterým jsem se osobně mnohokrát setkal. Používal jasnovidectví ke zjišťování informací o zdravotním stavu. Sám o sobě tvrdil, že má tento dar (Dt 18,10-12).

Roger J. Morneau popisuje v knížce „Cesta do nadpřirozeného světa“ svoji osobní zkušenost s kultem satanistů, kde píše:

Toho večera mne mimořádně zaujala jedna postava. Byl to lékař, který vyprávěl, jak mu duchové dávají schopnosti k hypnotizování a uzdravování. Dokázal odstraňovat bolesti a při velkém zranění zastavoval krvácení.⁵²

Morneau byl jako mladý muž lákán, aby se stal členem spolku, který uctíval satana a různé jiné demony. Tito duchové potom členům kultu propůjčovali nadpřirozené schopnosti. Kněz této sekty provázel Morneaua jejich uctivací „modlitebnou“ a Morneau to popisuje takto:

Potom jsme přišli k oltáři, na kterém ležela hůl, kolem níž byl ovinut bronzový had. Kněz nám vysvětlil, že je to oltář zasvěcený bohyni Nehuschtan, jejíž sílu tak zázračně používá lékař ...⁵³

Satan dovoluje svým služebníkům používat nadpřirozené schopnosti. I když se zdá, že tato činnost je ku prospěchu lidem, protože přináší zdraví, v konečném důsledku je velmi nebezpečná. Otevírá lidem cestu do světa tajemství a záhad, cestu vedoucí od Krista k satanu.

1.4 Vliv postmoderní společnosti

Současná epocha lidstva je označována jako postmoderní doba. Zde klasické životní filozofické hodnoty ztrácejí svůj význam a můžeme to vidět v tom, jak se těžiště vnímání objektivní reality přesouvá k subjektivním pohledům. Člověk pod vlivem takového prostředí klade větší důraz na osobní prožitky a je méně ochoten přijmout všeobecně platné a uznávané informace. Odtud pramení i snaha po stále dalších a dalších prožitcích. A to je právě oblast, kterou velmi ochotně nabízí okultizmus na všech frontách.

⁵² Morneau, J. R.: Cesta do nadpřirozeného světa, str. 19

⁵³ Morneau, J. R.: Cesta do nadpřirozeného světa, str. 23

2. OSOBNÍ ZKUŠENOSTI

2.1. Jak jsem objevil své okultní schopnosti

Už od dětství pro mne byla všechna tajemství velkým lákadlem. Když mi bylo asi 18 let, začal jsem číst knihy Ludvíka Součka, jejichž tématem byly různé záhady v historii lidstva. Později jsem se seznámil s dílem Břetislava Kafky, který byl známým hypnotizérem. Toužil jsem po takové moci, která by pomáhala lidem. Při jednom setkání s člověkem, který vyhledával geopatogenní zóny v bytě, jsem si to sám vyzkoušel. Víím, že jsem tehdy požádal „nějaké“ síly, abych to uměl taky. A fungovalo to. Byl jsem nadšen a začal se více učit používat různé virgule. Z literatury jsem se dočetl, že asi 95% až 98% populace má podobné schopnosti. Vůbec jsem netušil, že se pouštím do oblastí velmi nebezpečných a Bohem zakázaných. Mým cílem bylo pomáhat lidem.

2.2. Jak jsem tyto schopnosti používal

Pomocí virgule jsem zjišťoval příčiny onemocnění u lidí, kteří projeví zájem o pomoc. Šlo o stanovení diagnóz i o určení konkrétních nemocných orgánů v těle pacienta. Pravdivost těchto informací byla velmi vysoká. V té době jsme se s manželkou věnovali bylinkám a tak jsem mohl doporučit různé bylinkové kúry. Později jsem začal dodávat nemocným „mentální“ energii, která proudila z mých rukou. Mohl jsem fyzicky přímo cítit, jak tuto „energii“ předávám.

K mým oblíbeným praktikám patřilo vyhledávat geopatogenní zóny a tak ukázat lidem, kde není zdravé dlouho přebývat nebo spát. Mnohdy při pouhém přemístění postelí bylo po zdravotních problémech.

Schopnost navázat kontakt s duchovním světem jsem také využíval k nalezení ztracených předmětů. V tomto případě mi virgule ukázala směr, kde se pohřešovaný předmět nacházel. Opět s velkou pravděpodobností, která vylučovala náhodu.

Musím však přiznat, že jsem byl na začátku. Mým cílem bylo mnohonásobně zvýšit tyto schopnosti a tak být účinným nástrojem ve prospěch potřebných a nemocných lidí. Díky těmto praktikám jsem se sám dostal do takového kontaktu se silami zla, že jsem si nedokázal sám pomoci. A právě v té době mi jeden člověk řekl o pomoci, kterou nabízí Ježíš Kristus. On mi skutečně pomohl a také ukázal, komu jsem to vlastně dříve sloužil. Když jsem se znovuzrodil, prožil jsem hluboké pokání. Ježíš mi vše odpustil a také mi pomohl zbavit se všech okultních schopností. V té době jsem se snažil navštívit své bývalé „klienty“, vysvětlit jim situaci a poprosit o odpuštění. Byla to dobrá příležitost ukázat na jediného záchrance – na Ježíše Krista.

Dnes mohu s čistým svědomím prohlásit, že již opravdu nedisponuji žádnou schopností a jsem svobodný od okultizmu. To vše díky úžasné milosti mého Spasitele. Na druhé straně jsem si vědom, že mohu kdykoliv znovu získat dřívější moc. Stačí požádat demony, se kterými jsem dříve spolupracoval. Pokud použiji biblickou řeč, byl bych skutečný blázen, kdybych to udělal.

IV. ZHODNOCENÍ A ZÁVĚR

1. CO ŘÍKÁ PÍSMO O OKULTIZMU

1.1. Starý zákon

Základní pravidla ke zbožnému životu, která Bůh předal lidem ve starozákonním období, jsou zahrnuta v tzv. Desateru. V prvním přikázání stojí: „*nebudeš mít jiného boha mimo mne*“ (Ex 20,3). V dalších verších jsme varováni před vytvořením model a klanění se jim (Ex 20, 4-5). Bůh ve své moudrosti ukazuje lidstvu směr, kterým se má ubírat a zároveň varuje před odchýlením z této cesty. Jakékoliv hledání nadpřirozené pomoci jinde než u samotného Stvořitele bylo pro starozákonní Izrael nebezpečné a Bohem zakázané. Dal svému lidu jasné pokyny, čeho se mají v této oblasti vyvarovat. Zde jsou některé z nich:

Čarodějníci nenecháš naživu. Ex 22,17

Nebudete jíst maso s krví, nebudete se obírat hadačstvím ani věštěním.
Lv 19,26

Neobracejte se k duchům zemřelých a nevyhledávejte vědmy a neposkvrňujte se jimi. Já jsem Hospodin, váš Bůh. Lv 19,31

Kdyby se někdo uchýloval k duchům zemřelých a k vědmám, aby s nimi smilnil, proti takovému se obrátím a vyobcuji jej ze společenství jeho lidu.
Lv 20,6

Muž či žena, v nichž by byl duch zemřelých nebo duch věštecký, musejí zemřít. Ukamenují je. Jejich krev padni na ně. Lv 20,27

Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Dt 18,10-11

Na mnoha místech SZ jsou posány situace, kdy izraelský národ nedbal na tyto pokyny a přestupoval požadavky Zákona. Takovým jednáním se ale odvraceli od Hospodina a dopláceli na to.

1.2. Nový zákon

Vzhledem k tomu, že tato ordinační práce je zaměřena na zdraví, považuji za důležité poukázat na skutečnost, že v oblasti Středoziemního moře bylo v době apoštola Pavla zcela běžné hledat uzdravení u „boha“ Asklépia. Clinton Arnold píše ve své knize Síly temnoty toto:

Bůh Asklépios byl jedním z nejpoblárnějších božstev novozákonního období a často byl vyvyšován jako „spasitel“. Asklépios byl v celé oblasti Středoziemního moře ctěn pro svou moc uzdravovat nemocné a postižené. Jeho symbolem byla hůl s hadem obtočeným kolem, podobná dnešnímu znaku lékařů.⁵⁴

V Písmu máme zaznamenáno, jak se následníci Ježíše Krista setkávali s mocí nepřítele. Když zvěstovali evangelium, uzdravovali a vymítali demony, tak stáli proti mocnostem zla, které se snažily zabránit šíření Božího království. Jeden takový střet moci se odehrál na Kypru, kde se setkali s židovským kouzelníkem, který se jmenoval Barjezus (Elymas). Ten vystoupil proti Pavlovi a snažil se odvrátit místodržitele Sergia Paula od víry. V tu chvíli byl Pavel naplněn Duchem svatým a řekl:

"Ty svůdce všeho schopný, synu ďáblův, nepříteli Boží spravedlnosti, kdy už přestaneš podvracet přímé cesty Páně? Nyní na tebe dopadne Boží trest: Oslepneš a neuzříš sluneční světlo, dokud se nad tebou Bůh neslituje." Tu Elymase náhle obestřela mrákota a tma, tápal kolem sebe a hledal, kdo by ho vedl za ruku. Sk 13,10-11

Boží ruka dolehla na služebníka Božího nepřítele zvláštním způsobem. A je psáno, že když to místodržitel ostrova uviděl, uvěřil, pln údivu nad učením Páně (Sk 13,12).

Na jiných místech Nového zákona jsou zmínky o tom, jak působily zlé síly. Za apoštolem Pavlem chodila jedna otrokyně, která měla věšteckého ducha. Pavel pod vedením Ducha svatého z ní toho ducha vyhnal (Sk 16,18). V Efezu se zase židovští *zaříkávači* pokusili používat ke svým praktikám jména Ježíše Krista a špatně to s nimi dopadlo (Sk 19,13-16). John R.W. Stott k tomu uvádí:

Jistěže je ve jménu Ježíše moc – spásná a uzdravující moc, jak se Lukáš snaží ilustrovat (např. Sk 3,6.16; 4,10-12). Avšak její účinnost není mechanická, ani ji lidé nemohou užívat zprostředkovaně.⁵⁵

⁵⁴ Arnold, Clinton: Síly temnoty, str.: 33

⁵⁵ Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, str. 313

Opět R.W. Sttot:

Střetnutí Ježíšovy moci s mocí satanova království nebylo ještě u konce. Po uzdravení a vyhánění démonů následovalo vysvobození od okultních praktik.⁵⁶

O tom hovoří Písmo. Lidé se zbavovali okultních předmětů a knih a vše spálili. Závažnost jejich jednání lze vidět v ceně, kterou zlikvidované předměty měly. Sttot píše, že drachma, stříbrná mince, představovala asi denní mzdu.⁵⁷

Přicházeli i mnozí z těch, kteří uvěřili, a přede všemi vyznávali, že také oni dříve používali zaklínání. Nemálo pak těch, kteří se zabývali magií, přinesli své knihy a přede všemi je spálili. Jejich cena se odhadovala na padesát tisíc stříbrných. Sk 19,18-19

Služebníci rané církve se velmi často při zvěstování evangelia setkávali s opozicí, za kterou stál satan a jeho pomocníci. Vládce temnoty ztrácel kontrolu nad těmi, kteří své životy vložili do Božích rukou. To se mu nelíbilo a chtěl všemi prostředky zabránit šíření evangelia. Poselství NZ jasně ukazuje na nebezpečí sil okultizmu, které vždy stojí v opozici vůči Božímu království.

2. ODKAZ DNEŠNÍ CÍRKVI

2.1. Vztah církve k okultizmu

K tématu uzdravování z pohledu Písma a okultizmu se vyjadřuje i MUDr. Pavel Smilek PhD. ve své přednášce na 14. celostátní konferenci Sdružení křesťanských zdravotníků v ČR v roce 2003, kde prohlásil:

Církev Kristova je na jedné straně povinna varovat před všelijakými léčiteli z řad spiritistů, křesťanské vědy, nebo z různých hnutí. Ale na druhé straně má živá církev vyhlížet a čekat i na dary uzdravování.⁵⁸

Zcela jasný a biblický postoj k okultním praktikám vyjádřil katolický lékař Philippe Madre:

Církev rovněž právem odsuzuje všechny prostředky předpovídání budoucnosti: vykládání karet, geomantii, chiromantii, astrologii, věšteckou radiestézií a mnohé další, jímž se zcela neprávem důvěřuje jen proto, že budí zdání vědeckosti.⁵⁹

⁵⁶ Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, str. 313

⁵⁷ tamtéž

⁵⁸ Smilek, Pavel: Biblický pohled na zdraví a nemoc, str. 9

⁵⁹ Madre, Philippe: Tajemství Boží lásky a služba uzdravení, str. 88

Kristova církev by se měla jasně distancovat od veškerých okultních praktik a nebát se je pojmenovat (Ef 5,13). Je také důležité, nebát se otevřeně vystoupit proti nim a ve jménu Ježíše Krista přinášet svobodu těm, kteří se různými způsoby zapletli s okultizmem. Díky vlastní zkušenosti vím, že to není jednoduché. Je ale možné získat svobodu a pak prožít svůj život k Boží oslavě.

2.2. Poslání církve

Ježíš Kristus pověřil své učedníky, aby po jeho odchodu pokračovali v tom, co sám dělal. Když s nimi chodil a vyučoval je, tak je poslal, aby kázali, že se přiblížilo království nebeské. Pro potvrzení pravdivosti jejich slov dostali konkrétní pokyny:

Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očist'ujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. Mt 10,8

A podle toho, co je psáno v Mt 10,5 to byl příkaz! Závěr Matoušova evangelia se všeobecně nazývá „Velké poslání“, kde Bůh vysílá své učedníky do celého světa, aby získávali další následovníky. Dostali za úkol je vyučovat, aby zachovávali vše, co jim Bůh přikázal (Mt 28,20). Z porovnání veršů Mt 10,5 a Mt 28,20 vyplývá, že každá následující generace křesťanů má zachovávat tentýž úkol, kterým je kázat o Božím království a uzdravovat nemocné.

Bůh ustanovil svoji církev, aby byla nositelem pravdy a nástrojem k záchraně nevěřících lidí. Aby věřící obstáli v tomto náročném úkolu, dal lidem k dispozici svoji autoritu:

Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítelů, takže vám v ničem neuškodí. L 10,19

Bůh poslal svého Syna na zem s určitým úkolem. A ke konci svého života Ježíš říká, že nás posílá stejně, jako byl sám poslán (J 20,21). Na tomto místě bych chtěl připomenout, že neobstojíme, nebudeme-li denně hledat v modlitbách Boží vedení a jeho pomoc. Úkol kazatelů je trávit veškerý čas v modlitbách a službě slova, stejně jako první apoštolové v Jeruzalémě (Sk 6,4). Bůh nám dává jasně najevo svoji nelibost nad tím, pokud se kazatelé věnují jiným záležitostem, než je modlitba a služba Slova.

Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Sk 6,2

Takovým služebníkem, kterému hořelo srdce pro získávání duší byl Charles Grandison Finney. V jednom ze svých kázání pronesl tato slova:

Jsem povinen sloužiti ze všech sil duším, kterým jde o spasení; každý okamžik věnovaný jiným zájmům jest pro mne a pro Boha ztracen.⁶⁰

⁶⁰ Finney, Ch. G.:Z přednášek o probuzení, str. 6

V minulosti můžeme vidět muže a ženy, kteří uposlechli těchto pokynů a trávili mnoho času na modlitbách. To byla jejich priorita a to je i výzva pro dnešní služebníky evangelia. Jedním z nich byl i John Smith. Ve své knize „Žádné probuzení bez pokání“ o něm píše Oswald Smith následující:

Když John Smith neviděl ve své službě duchovní výsledky, strávil dny a noci bez přestání na kolenou. Plakal a úpěl k Bohu, vyznával svoji neschopnost pro ten veliký úkol – zachraňování hynoucích.⁶¹

Podobné poselství nám zanechal i John Nelson:

Věnuj denně několik hodin modlitbám a zakusíš veliké věci.⁶²

Do svého modlitebního života nám nechává nahlédnout i David Brainerd:

Byl to boj na život a na smrt od východu slunce až do večera. Byl jsem úplně zalit potem.⁶³

Jsem přesvědčen, že tady je to tajemství úspěchu velkých Božích mužů minulosti. Znamení a zázraky provázely jejich službu podobně jako v rané církvi. Síly temnoty musely ustoupit před mocí Ducha svatého a v takovém prostředí věřící rané církve neměli potřebu vyhledávat pomoc jinde než u svého Spasitele.

2.3. Závěr

Touto prací jsem chtěl ukázat na to, že uzdravování nemocných je nedílnou součástí kázání evangelia Ježíše Krista, a že věřící nemusí hledat pomoc v silách zla. Boží autorita a moc se v církvi průběžně projevovala. Viděli jsme to v životech prvních apoštolů, ve službě církevních otců i dalších kazatelů až do dnešní doby. Současná církev by měla následovat tyto příklady a tak v moci Ducha svatého naplnit „Velké poslání“. Je to příležitost, jak oslovit nevěřící a přivést je k Ježíši, jak píše Dan Drápal:

I dnes mají lidé zájem mnohem více o tělesné uzdravení než o spásu své duše. Ale právě praxe Pána Ježíše Krista nás vede k tomu, abychom to sice konstatovali, ale nehořekovali nad tím. Vždyť pro setkání s nevěřícími je jejich uzdravení perfektním návazným bodem! Neváhejme prosit o Boží moc, hledat Boží vedení a směle se modlit za uzdravení nevěřících.⁶⁴

⁶¹ Smith, O. J.: Žádné probuzení bez pokání, str. 29

⁶² Smith, O. J.: Žádné probuzení bez pokání, str. 30

⁶³ Smith, O. J.: Žádné probuzení bez pokání, str. 29

⁶⁴ Drápal, Dan: Uzdravování, str. 68

Měli bychom se vážně zamyslet nad odkazem nestora Církve bratrské kazatele Jana Urbana, který nám zanechal ve své knize, kde píše:

Má-li někdo vskutku dar uzdravování, necht' ho ve vsí pokoře užívá! Avšak i tehdy, když by ve sboru nikdo neměl daru uzdravování, nemusíme mít rozpaky účastnit se vzkládání rukou na nemocné. A to se vsí vážností. Velmi bych doporučoval, abychom v naší sborové pastýřské praxi neopomíjeli doporučení apoštola Jakuba, který napsal: „Jk 5,14 Stůně-li kdo z vás? Zavolej starších zboru, ať se modlí za něho, mažíce jej olejem ve jménu Páně. A modlitba víry uzdraví nemocného a pozdvihne ho Pán ... Mnoho zmůže modlitba spravedlivého opravdová.“⁶⁵

V této studii se zabývám zdravím a uzdravováním. Musím ale zdůraznit, že jsme naprosto závislí na Pánu, že nikdy nemůžeme dokonale pochopit Boží logiku. Jak píše Michael Marsch:

Uzdravení skrze víru je a zůstane Božím tajemstvím.⁶⁶

Na základě všech uvedených údajů v této práci mohu směle prohlásit:

„Uzdravování je součástí evangelia i v dnešní době a církve je povinna takto sloužit. Křesťané by neměli vyhledávat pomoc v okultních praktikách. Jsou pro ně nebezpečné.“

⁶⁵ Urban, Jan: Tři kapitoly nejen do korintského sboru, str. 31

⁶⁶ Marsch Michael: Uzdravení skrze víru, str. 142

Seznam užité literatury:

- Annacondia, C.: Satane, poslyš! Křesťanský život, Albrechtice 2000.
Anderson, N.T.: Vysvobození z pout, Návrat domů, Praha 2001.
Arnold, Clinton: Síly temnoty, Návrat domů, Praha 1997.
Boice, J.M.: Základy křesťanské víry, Návrat domů, Praha 1999.
Brown, R.: Připrav se k boji, Josef Tůma, Krakovská 44, 664 42 Modřice.
Douglas, J. D.: Nový biblický slovník, Návrat domů, Praha 1996.
Drápal, Dan: Uzdravování, Křesťanská misijní společnost, Praha 1993.
Eldredge, John: Chraň svoje srdce, Návrat domů, Praha 2005.
Finney, Ch. G.: Z přednášek o probuzení, MISIJNÍ SNAHA, Olomouc 1995.
Gordon, Bob: Základy křesťanského života,
Křesťanský život, Bratislava, 1995.
Hagin, K. E.: Uzdravení nám náleží. Samizdatová literatura.
Horton, Stanley M. a kolektiv: Systematická teologie, Křesťanský život, Albrechtice 2001.
Christenson, L.: Služba uzdravování v církvi, ICHTHYS, Havlíčkův Brod 1991.
Lane, Tony: Dějiny křesťanského myšlení, Návrat domů, Praha 1999.
Linhart, Jiří: Slovník cizích slov, Dialog, Litvínov 2004.
Lewis, C. S.: Zázraky, Návrat domů, Praha 1999.
Madre, Philippe: Tajemství Boží lásky a služba uzdravení.
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1999.
Marsch Michael: Uzdravení skrze víru, Portál, Praha 1995.
Morneau, J. R.: Cesta do nadpřirozeného světa, Lors, Velké Poříčí, 1992.
North, James B.: Dějiny církve od Letnic k dnešku, Návrat domů, Praha 2001.
Rendtorff, R.: Hebrejská bible a dějiny, Vyšehrad, Praha, 2000.
Smilek, Pavel: Biblický pohled na zdraví a nemoc,
Křesťanský život, Albrechtice 2003.
Smith, O. J.: Žádné probuzení bez pokání,
Misijní odbor Kostnické jednoty, Praha 2001.
Stott, John R. W.: Zápas mladé církve, Návrat domů, Praha 1999.
Taschnerová, Y.: Alternativní medicína – třetí cesta ke zdraví? CB, Praha, 1996.
Urban, Jan: Tři kapitoly nejen do korintského sboru, CB, Brno 1991.
Wiggelsworth, S.: Apoštol víry. Samizdatová literatura.
Wimber, J.: Uzdravení. Samizdatová literatura.